

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΥΝΤΙΟ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

6 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015 Β΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ, Άρκαδιού όσιου, 42 Μαρτύρων ἐν Ἀμορίῳ, μνήμη εὐρέσεως Τιμίου Σταυρού

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2060

ΕΠΕΙΔΗ κάποιοι Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἔχουν ἐπαρκή θεολογικὴ ἐνημέρωση ὥς πρὸς τὸ θέμα τοῦ Ὁρκου ἐνώπιον τῶν **Δημοσίων Ἀρχῶν** παραθέτουμε τὸ ἄρθρο, ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ Περιοδικό «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» τὸν Νοέμβριο τοῦ 2009, τὸ ὁποῖο δὲν ἀναιρέθηκε σὲ κανένα σημεῖο τοῦ μέχρι σήμερα. Κατὰ καιροὺς δημοσιεύθηκαν καὶ δημοσιεύονται σχετικὰ ἄρθρα μὲ τὸν ὅρκο, ὅλα ὅμως ἐπαναλαμβάνουν ὡς ἐπιπλὺδ ὅτι ὁ ὅρκος ἀπαγορεύθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπόψη τὴν παραπεσείσα ἐπιχειρηματολογία, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπόψη τὴν καθοριστικὴ δι-

ευκρίνιση τοῦ Χριστοῦ μας: «οὐκ ἦλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματθ. 5, 17). Συνεπῶς δὲν κατηργήσε ὁ Χριστὸς τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὴν ματαιότητα τοῦ ὅρκου, τὴν ἐπὶ ματαιῷ λήψῃ τοῦ νόματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται κατ' ἐξοχὴν οἱ περισσότεροι ἐξ ἐκείνων

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη

ποὺ εἰσηγούνται τὴν κατάρτησιν τοῦ ὅρκου ἐνώπιον τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν, κάθε ἄλλο παρὰ ἀρνείται τὸν ὅρκον αὐτὸν ἐφ' ὅσον σὲ κανένα κείμενο τοῦ δὲν στηλιτεύει τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν αὐτοκρατόρων, ἀλλὰ σὲ κείμενά του (τὰ ὁποῖα ἐπιφυλασσόμεθα νὰ παρουσιάσουμε ἐν καιρῷ) μᾶς καθιστᾷ προσεκτι-

κοὺς ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἄλλους παράγοντες στὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος αὐτοῦ, διότι ἄλλως θὰ εἴμεθα ἀδιάκριτοι.

Ἀκολουθεῖ ἡ παράθεση τοῦ ἁρθρου τοῦ 2009:

«**Ἡ πρόσφατὴ ὀρκωμοσία τῆς νέας Κυβερνήσεως ἐφέρει πάλι στὴν ἐπικαιρότητα τὸ θέμα τοῦ**

ὅρκου. Σὲ μία ἐνορχηστρωμένη ἀπὸ ἀντιχριστιανικοὺς κονδυλοφόρους προσπάθεια ἐγένε εὐθεία ἐπίθεση κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἔθους τῆς ὀρκωμοσίας τῶν μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἀναζωπυρώθηκε ἡ συζήτηση ἐνὸς θέματος ποὺ ἡ Ὁρθόδοξια ἔχει ἐπιλύσει τελεσίδικα, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ πολὺς κόσμος, ποὺ ἔχει χάσει τὴν σχέση τοῦ μὲ τὴν Ὁρθόδοξῃ πνευματικότητι, νὰ ἐπι-

ρессиῇ, νὰ συγκатаνεύσῃ καὶ ἐν τέλει νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν κατάρτησιν τοῦ ὅρκου.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ πρόσφατὴ περίπτωση μίας μεγάλης ἐφημερίδος τῆς Κυριακῆς 25 Οκτωβρίου, ἡ ὁποία φιλοξένησε πολλὰ ἄρθρα κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μὲ θέμα τὸν ὅρκο, τὰ ὁποῖα ἄρθρα ὅλοι, πιστεύοντες καὶ μὴ πιστεύοντες, κατέλεξαν στὸ ὁμόφωνο συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ὁ ὅρκος!

Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι στὴν λογικοφανῆ βαττολογία ἐνεπλάκησαν καὶ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐν γνώσει τοὺς ἦ ἐν ἀγνοσίᾳ τοὺς (ὁ Θεὸς ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Δυσμενεῖς ἐξελίξεις κατὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου

ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΜΕΝΗ Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΩΣ ΤΟΝΙΖΕΙ ΕΙΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο ΣΕΒ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὴν καθολικὴν πίστιν καὶ τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας:

«Τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ὅπως «ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀνάπλεες» ἀνέτειλε σήμερα, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ χαρὰ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων συνίσταται στὸ γεγονός ὅτι σήμερὰ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ ἐξανατολισμοῦ, δηλ. τῶν αἰρέσεων ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἀπὸ ἰουδαϊκὰς καὶ ἰσλαμικὰς ἐπιρροές. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας εἶχε τίς ρίζες τῆς στὸν Ἰσλαμισμό καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνεικονικές θρησκείαι, δὲν ἔχουν εἰκόνες. Οἱ εἰκονομάχοι προσπάθησαν νὰ περάσουν τὸ μένος τοὺς ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων μέσα στὴν πίστι μας, τὴν ἁγία Ὁρθοδοξία. Ὅμως, οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῶν χριστιανοκατήγορων εἰκονομάχων, τὸ ἀπετρέψαν αὐτὸ καὶ εἰς ἀποφύευσθον ὁ ἐξανατολισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλ. τὸ νὰ μᾶς παρασύρῃ ἡ Ἀνατολή, οἱ Μουσουλμανοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι.

Ἡ χαρὰ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων δικαιολογεῖται, ἐπίσης, καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι σήμερὰ ἐπιβεβαιώνεται τὸ γεγονός ὅτι τὸ ψεύδος δὲν ἐπικράτησε καὶ δὲν πρόκειται νὰ κυριαρχήσῃ ὀριστικὰ ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἐστὼ καὶ ἂν ταλαιπώρησε καὶ ταλαιπωρεῖ ἀκόμη τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διαστήματι, ὅπως συνέβη παλαιά, τὸν 8ο καὶ 9ο αἰῶ., μὲ τὴν αἵρεσιν τῆς εἰκονομαχίας, καὶ ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερὰ, τὸν 20ο καὶ 21ο αἰῶ., μὲ τὴν παναιρέσιν τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαχριστιανικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ραϊδρότης τῶν ἀλήθευστῶν δογμάτων τῆς πίστεως πάντοτε φανερώνεται, μὲ συνέπεια ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀστράπτει καὶ νὰ λάμπει μέσα στὸ φῶς τῆς Ἀληθείας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ: ΟΙ ΠΑΠΙΚΟΙ, ΟΙ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ, ΟΙ ΜΑΣΟΝΟΙ, ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΙ

Σεβ. Αἰτωλίας: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας κ. Κοσμάς με ἀφορμὴν τὴν ἑορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον θριαμβευτικὸν καὶ πανηγυρικὸν μῆνυμα νίκης καὶ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας μας:

«Χαρμόσυνα κτῆσταν σήμερὰ οἱ καμπάνες καὶ τὰ σήμαντρα τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν ἁγιασμένων μοναστηρίων μας. Κτῆσταν καὶ μετέδωσαν θριαμβευτικὰ τὸ πανηγυρικὸ μῆνυμα τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Πανηγυρίζουμε σήμερὰ ὅλοι οἱ ὅπου γῆς Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τὴν ἀναστήλουν τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ συγχρόνως φέρουμε ἐνώπιόν μας τοὺς ἁγίους καὶ τὴς θύσεις, ὅλων ἐκείνων τῶν ἡρωικῶν προμάχων καὶ ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, χάριν τῆς ἀμωμῆτος πίστεως.

Χαίρουμε καὶ δοξάζουμε τὸν Τριδικὸ Θεὸ μας.

Χαίρουμε χαρὰ μεγάλη, διότι μᾶς χάρισε ὁ Κύριος τὴν ἀληθὴ πίστι καὶ μᾶς ἀνέδειξε μὲ τὸ ἅγιο μυστήριον τοῦ βαπτίσματος μέλῃ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλῶς, ὁ μεγάλος πολιοῦχος καὶ προστάτης μας, βεβαιώνει καὶ δικαιολογεῖ τὴν χαρὰ μας: «Ἐγώ, λέει, διδάσκαλε καὶ περὶ ἱερῶν καὶ ἀσεβῶν, αἰρετικῶν καὶ ἁθῶν. Τὰ βάθρῃ τῆς σοφίας ἡρένησαν, ὅλοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐμπόδια εἰς τὸν διάλογον μὲ τὸν Προτεσταντισμὸν*

(Ἱερωσύνη γυναικῶν, «περιεκτικὴ γλῶσσα», γάμοι καὶ χειροτονία ὁμοφυλοφίλων)

Γράφει ὁ **κ. Χρήστος Λιβανός**, Πρόεδρος Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος «Ἅγιος Ἀθανάσιος» - Μόντρεαλ Καναδᾶ (10ν)

Ὁ 20ός αἰών, ἀλλὰ καὶ ὁ παρών 21ος, ποὺ διανύουμε, ἐκτός τῶν ἄλλων θὰ μπορούσαν νὰ χαρακτηρισθῶν καὶ ὡς αἰῶνες τῆς πολυφωνίας καὶ τῆς πολυλογίας. Συνόδοι, συνελίξεις, συναντήσεις, συσκέψεις, διασκέψεις, συνμιλίες καὶ διαπραγματεύσεις γίνονται καθημερινῶς σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς μετ' σκοπὸ τὴν συνεργασίαν μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ λαῶν καὶ τὴν ἐξέυρεσιν λύσεων στὰ πολλὰ καὶ δυσπεπλάτα προβλήματα, ποὺ ταλανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα. Μεταξὺ αὐτῶν δεσπόζουν ὅσα κατέχουν οἱ Διαχριστιανικὰ λεγόμενοι διάλογοι, ποὺ διεξάγονται στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐδῶ καὶ μερικὲς δεκαετίες, μὲ στόχον τὴ θεολογικὴ προσέγγισιν τῶν διαφορῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ ἀπώτερον σκοπὸ τὴν ἐνωσὴ τοὺς.

Στὸν χορὸ τῶν θεολογικῶν αὐτῶν διαλογῶν προσκλήθηκε νὰ συμμετάσχῃ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος. Καὶ δέχθηκε τὴν πρόσκλησιν. Καὶ χόρευσε ἀγνώστους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σ' αὐτὴ χορούς, στὴν «πίστα» τοῦ θρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ Ρωμαιοκαθολικοὺς, Παλαιοκαθολικοὺς, Ἀγγλικανούς, Ἀντιγαλκιδόνιους, Λουθηρανούς καὶ Μεταρρυθμισμένους, στοὺς ρυθμούς τοῦ τῆς ἐπέβαν ἀμφιβολία εἰλικρινείας καὶ προαιρέσεως ἐτερόδοξοι «ὀργανοπαῖδες», ἡμέρα καὶ δικοὶ τῆς μεγαλόσχημοι ἐκκλησιαστικοὶ ταγοί.

Καὶ «*ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν*». Ἀλλὰ ἡ ἐνωσις δὲν ἦλθε. Διότι κατὰ τὸ διδάγμα τῆς νυκτὸς τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτὸν διαλόγων οἱ ἐτερόδοξοι συνομιλῆται μᾶς ὄχι μόνον δὲν ἀπεκήρυξαν τῆς παλαιῆς αἰρέσεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐπιτρέπει τὸν Ὁρκον

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη

καὶ ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἄλλους παράγοντες στὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος αὐτοῦ, διότι ἄλλως θὰ εἴμεθα ἀδιάκριτοι.

Ἀκολουθεῖ ἡ παράθεση τοῦ ἁρθρου τοῦ 2009:

«**Ἡ πρόσφατὴ ὀρκωμοσία τῆς νέας Κυβερνήσεως ἐφέρει πάλι στὴν ἐπικαιρότητα τὸ θέμα τοῦ**

Δυσμενεῖς ἐξελίξεις κατὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου

ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΜΕΝΗ Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀπιστευτοὶ ἀναθεωρήσεις προτείνονται ἀπὸ τὴν Εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν ἐκπροσώπων τῶν δεκατεσσάρων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ποὺ συνεδρίασαν εἰς τὴν Γενεὺν. Ἄν ἀληθεύῃ τὸ δημοσίευμα τῆς ἰστοσελίδος «Ἀγιορεϊτικὸν Βῆμα» ἀκόμη καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν προσεπάθησαν κάποιοι Ἀρχιερεῖς νὰ περάσουν εἰς συνοδικὸν κείμενον. Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» παρακολουθεῖ τὰς ἐξελίξεις.

1. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς Συνόδου

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1960 ἀναζωπυρώθηκε τὸ ἐνδιαιφρόν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας γιὰ τὴν σύγκλησιν καὶ προετοιμασίαν τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατενοεῖτο πάντοτε ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, μέλλουσα νὰ πληρώσει τὸ μεγάλο συνοδικὸ κενὸ δεκατριῶν (13) αἰῶνων, ἐάν ὡς τελευταία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θεωρησομεν τὴν Ζ' ἐν Νίκαια Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 787, ἡ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς Η' καὶ Θ' Οἰκουμενικὲς Συνόδους τὴν συγκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φωτίου σύνοδος (879-880), μὲ τὴν συμμετοχὴ μάλιστα καὶ ἐκπροσώπων τῶν πάπα, ὡς καὶ τὴν ἡσυχαστικὴν σύνοδο τοῦ 1351 ἐν Κωνσταντινπόλῃ, ποὺ ἐπεκύρωσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά.

Ὡς συνέχεια αὐτῶν τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων θεωρεῖται ἡ προετοιμαζόμενη Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, σὺν τῶν ἄλλοις, θὰ ἐθεράπευε καὶ δύο σημειούμενες καὶ ἐσημιαινόμενες ἐλλείψεις σὲ ἐκκλησιολογικὸ καὶ ποιμαντικὸ ἐπίπεδο κατὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀποσχισί τοῦ Πατριμοῦ. Πολλοὶ διρωτῶντο πὺς ἡ αἰρετικὴ καὶ σχισματικὴ Ρώμη νομιμοποιεῖται νὰ συγκαλεῖ καὶ νὰ ἀριθμῇ μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο δικῆς τῆς συνόδου αἱ οἰκουμενικὲς, μὲ τελευταία τὴν γνωστὴ σύνοδος τῶν

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήσης, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

καιρῶν μας Β' Βατικάνειον (1962-1965), ἐνὸς διατάζει ἡ δὲν φροντίζει νὰ συγκαλέσῃ Οἰκουμενικὴν σύνοδο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ μόνῃ ἀληθῆς διάδοχος καὶ συνέχεια τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Γιατί αὐτὸ τὸ ἀποκλειστικὸ δικὸ τῆς προνόμιον ἀφήνει νὰ τὸ σφετεριζέται ἐπὶ αἰῶνα ἡ Ρώμη, ἐνὼ αὐτὴ ἐμφανίζεται ὡς μὴ διεκδικούσα καθολικότητα καὶ οἰκουμενικότητα;

Ἐπὶ πλεόν περὶ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αὐτῆς παραμέτρου ἡ οἰκουμενικὴ συνοδικὴ ἀπράξια τὴν ἐνεφανίζει ὡς στατικὴ καὶ ἀνενέργητῃ Ἐκκλησία, ὡς μουσειακὸ ἀπολίθωμα, ποὺ ἐπαναπαύεται στὶς δάφνες τοῦ παρελθόντος καὶ δὲν ἔχει ποι-

μαντικὴ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐπίλυσιν προβλημάτων δογματικῶν, ἠθικῶν, λειτουργικῶν, νομοκανονικῶν καὶ ἄλλων. Ἀπὸ τίς παλαιῆς οἰκουμενικῆς συνόδους μέχρι σήμερα, εἴτε θεωρησὶ καὶ κανεῖς τὴν Ζ' (787) ὡς τελευταία εἴτε ἀναγνωρίσῃ καὶ τίς δύο θεωρούμενες ὡς οἰκουμενικῆς, τὴν Η' (879-880) καὶ τὴν Θ' (1351), ἐπὶ τόσοι αἰῶνες δὲν προέκυψαν θεολογικὰ ἢ ποιμαντικὰ προβλήματα ποὺ ἐχρεάζοντο ἀντιμετώπιση ὄχι ἐπὶ τοπικῷ ἀλλὰ ἐπὶ πανορθόδοξου, οἰκουμενικοῦ ἐπίπεδου;

Γιὰ νὰ θεραπευθοῦν αὐτὲς οἱ ἐλλείψεις καὶ νὰ ἐπιλυθοῦν προβλήματα πανορθόδοξου χαρακτῆρος, μὲ πρωτοβουλία τοῦ οἰκουμενικοῦ

Πατριαρχείου ἄρχισαν διεργασίες ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, οἱ ὁποῖες μετὰ τίς πρώτες δυσκολίες κατέληξαν σὲ προσυνοδικὰς συναντήσεις, μὲ στόχον τὴν σύγκλησιν Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία κατενοεῖτο πάντως ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Δὲν ὀνομαζόταν Οἰκουμενικὴ ἡ Σύνοδος, διότι ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἡ οἰκουμενικότητα μίαν σύνοδον δὲν ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν πᾶς τὴν ὀνομάζουσαν καὶ τὴν θεωροῦνται αὐτοὶ ποὺ τὴν συγκαλοῦν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐὰν ἀναγνωρισθῇ μετὰ τὴν ολοκλήρωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀπὸ τὴν συνέλευσιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἰκουμενικῆς. Ὑπάρχουν συνόδοι ποὺ συνεκλήθησαν ὡς οἰκουμενικῆς καὶ ἀπορρίφθηκαν ὡς αἰρετικῆς, ὅπως ἡ εἰκονομαχικὴ σύνοδος τῆς Ἱερειας (754) καὶ ἡ τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας (1438-1439). Πᾶς λοιπὸν μὲ ἐτοιμαζόμενη σύνοδο νὰ τὴν ὀνομάσουν οἰκουμενικὴν ἐκ τῶν προτέρων, νὰ τῆς ἀποδώσουν δηλαδὴ ἓνα χαρα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Κρατῶ μικρὸ καλάδι»

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάπη

ΣΥΧΝΑ ἀκούω καλὰ καὶ μεγάλα λόγια γιὰ πρόσωπα ποὺ ἔχουν κάποια θέση στὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ γιὰ ἐπισκόπους, ἀρχιεπισκόπους, ἡγουμένους, κληρικούς καὶ μοναχοὺς, ἀλλὰ καὶ γιὰ σοφοὺς λαϊκοὺς θεολόγους τῶν Πανεπιστημίων καὶ θέλω πάντα νὰ τὰ δέχομαι ὅπως τὰ ἀκούω. Βάζω τὸν καλὸ λογισμό καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιβεβαιωθῶν καὶ στὴν πραγματικότητα, μὲ συγκεκριμένους πράξεις.

Ὅμως διαπιστώνω ὅτι στίς εἰδήσεις, τίς περιγραφές καὶ τίς φημολογίες ὑπάρχει ὑπερβολή, γι' αὐτὸ καὶ ἡ διάψευσις δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ. Καὶ δὲν ἀναφέρωμι στὴν προσωπικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ στίς ποικίλες δραστηριότητές τους, ποὺ ἔχουν εὐρύτερη ἀπήχηση στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ. Συγκεκριμένα. Ἀκούω γιὰ ἐνάρετους κληρικούς καὶ θαρραλέους ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ στὴ συνέχεια βλέπω ἐκδηλώσεις, ποὺ μὲ ἀπογοητεύουν. Λέπει τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, ἡ παρρησία, τὸ θάρρος καὶ ἡ γεννασιότητα. Δὲν τολμοῦν νὰ κρίνουν τίς οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις καὶ νὰ ἀρνῶντοὺν κάθε ἀνάμειξί τους σ' αὐτές. Συζητοῦν πολὺ τί ἐντύπωσιν προκαλέσουν, ἂν θὰ ἐνοχληθεῖ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἂν εἶναι ἀρχιεπισκόποις ἐγγενεγραμένοι στὸν κατὰ λόγον τὸν πρὸς ἀρχιερατεῖαν- τίς ἀντιδράσεις τῶν ἐκλεκτῶν Μητροπολιτῶν κ.λπ.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν εἶναι καλὴ οὔτε καὶ συμβαδίζει μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Εἶναι ἀδιανόητον νὰ συμβαίνουν γύρω σου τόσα ἀρνητικὰ γεγονότα καὶ σὺ νὰ παραμένεις σιωπηλός, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνταπεκρίνῃς καὶ νὰ κραυγάζεις. Ἡ τὸ χειρότερο. Ἐγὼ ἐνοχλεῖσαι ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ τοὺς σχολάσις ψιθυριστὰ μὲ τοὺς γνωστούς σου, δὲν βρίσκεις τὸ θάρρος νὰ ὑψώσεις φωνὴ ἢ νὰ πάρεις τὸ μολύβι καὶ νὰ γράψῃς τὴ διαφωνία σου καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσεις.

Στὴν ἐποχὴ μας οἱ κληρικοὶ εἶναι λαλῆστατοι γιὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ θέματα, ἐνῶ γιὰ θέματα πίστεως παραμένουν ἀδιάφοροι. Δὲν τοὺς ἐνδιαιφερόντων καὶ πολὺ. Ἐξάλλου καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ μητροπολίτες τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθοῦν.

Παρατηρώντας ὅλα αὐτὰ, ἀρχίζω νὰ γίνομαι δύσπιστος, νὰ μὴ δέχομαι τὰ ὅσα ἀκούω γιὰ διάφορα πρόσωπα, γιατί δὲν ἀντέχω ἄλλο τὴν ἀπογοήτευσιν. «Κρατῶ μικρὸ καλάδι», ἀκολουθώντας τὴ σοφὴ παροιμία τοῦ λαοῦ μας «ὅπου ἀκούς πολλὰ κεράσια, κράταγε μικρὸ καλάδι».

Γιὰ μερικὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, ποὺ οἱ ἀποδείξεις εἶναι πολὲς καὶ ἀδιάσειστες, δὲν κρατῶ οὔτε μικρὸ καλάδι, γιατί ὅλα τὰ κεράσια ἔχουν σκουλήκια!...

Πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοὶ ἀπέναντι στὸς ἄλλους, ποὺ δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ ἄμεση ἐπαφή. Οἱ μεγάλες θύμεις ὀδηγοῦν σὲ μεγάλες ἀπογοητεύσεις καὶ βαθυτάτες πικρίες.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑΣ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΧΙΡΣ

«Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀναθεώρηση τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου»

ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Τοῦ πρωτοπ. π. Γεωργίου Δ. Μεταλλιανοῦ, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΕΚΧΟΛΙΑ

Μικρόν κατευόδιον εἰς τὸν ἀξέχαστον ἀδελφόν μας Γεώργιον Ζερβόν

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» ἔγινε πρὸς «φτωχὴν» στὶς 17-2-2015. Ὁ ἀείμνηστος Γιώργος Ζερβός, Διευθυντὴς Συντάξης τῆς ἐφημερίδος μας, ἐφυ- νε· ἑαφνικά ἀπὸ κοινά μας, ἑαφνικήτης μὲς καὶ γε- μίζοντας λύπη τὴν ψυχὴ μας. Κλήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ συναγερθεῖ στὶς τάξεις τῆς θριαμβώουσας Ἐκκλη- σίας. Νὰ ἀναπαυθεῖ, ὑπέρα ἀπὸ τὸν ἀδίκον καὶ ἐπι- πονο ἀνάμια μίαν ζωὴς, ὑπηρετῶντας μὲ ὑποδειγμα- τικὸ τρόπο τὸ λειτουργήμα τῆς δημοσιογραφίας. Ὁ περιορισμένος χώρος τῆς στήλης δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ σκιαγραφεῖ τὴν προσωπικότητά του καὶ νὰ παρου- σιασθεῖ τὸ τεράστιο ἔργο του. Ἐδῶ ἀπλὰ κάνουμε μίαν ἀναφορά γι' αὐτὸν ὡς ἐνδειχτὴ τιμὴ γιὰ τὸ πρόσωπό του. Ὑψηλότερος ὡς διευθυντῆς συντάξεως τῆς ἱστο- ρικῆς ἐφημερίδος μας γιὰ δεκατέσσερα περίπου χρό- νια, βάζοντας σὲ αὐτὴ τὴ δική του σφραγίδα. Ἡ καρ- δία του πάλαντον ἀπὸ τὴν βαθεῖα πίστιν του στὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀπόλυτη προσηλυσὴν του στὴν Ὁρθόδοξία

Σεβ. Ναυπάκτου:
«**Ὅχι**» **«Ἐνσωσις**
τῶν Ἐκκλησιῶν»
χωρὶς Ὁρθόδοξες
καὶ ἐκκλησιολογικὰς
προϋποθέσεις»

ΕἶΝΑΙ παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο τὸ γεγονός· εἰ ἐπισκόποι μας (ἐστὼ καὶ λίγοι) ἐμένουν στὴν ὀρθόδοξη πίστιν καὶ ἀποκλείουν κάθε σκέψιν γιὰ τὴν περιβόητη, (ἐπικείμενη κατὰ τοὺς οἰκουμένιους), «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν», χωρὶς προϋποθέ- σεις. Ἐνὰς ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Σεβασ- μιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκ- του κ. Ἰερρόθεος, ὁ ὁποῖος δὲ συν- ἐντευχθῇ του, ἀπάντησε τὰ ἐξῆς συ- μαντικά, στὴν ἐρώτησιν: «πὺς μπο- ρεῖ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ένωση»; «ὁποῖ- ος κάνει λόγο γιὰ «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν» χωρὶς νὰ πηροῦνται αἱ βασικὲς ὀρθόδοξες καὶ ἐκκλησιολο- γικὲς προϋποθέσεις, δηλαδὴ ἡ τήρησις τῶν δογμάτων, αὐτὰ δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ ὕψος τῆς ὀρθόδο- ξου θεολογίας, ποὺ εἶναι ἡ θέσις, οὔτε τὸ βάθος τοῦ ὁποῖο ἐφθάρσα- ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Προτεστάντες γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν τους ἀπὸ τὴν θεο- λογία τῶν Προφητῶν, τὸν Ἀπο- στόλων καὶ τῶν Πατέρων, ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψιν αὐτοῦ τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ αἰσάκου καὶ σεσαρκω- κμένου Λόγου. Ἐτοί, ἂν δὲν ἀντι- μετωπισθῇ θεολογικά ἡ αἵρεσις τοῦ actus purus, δηλαδὴ ἡ αἰρετικὴ ἀπο- ψὴ ὅτι σὺν Θεῷ ταυτίσθη ἡ δικτι- στὴ οὐσία μὲ τὴν ἀκτίστη ἐνέργεια, ὁποτε ὁ Θεὸς ἐρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὴν κτίσι καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ κτιστὰς ἐνέργειες, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν λεγομένη «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἀπὸ τὴν αἵρεσιν αὐτὴ προέκυρσαν ὅλες οἱ ἄλλες αἱρέσεις, μετὰ τὸν ὁποῖον τὸ filioque, τὸ ἀλάθητον καὶ τὸ πρω- τεῖο τοῦ Πάπα κ.ά.» (Ἰστολ. Ἀκτίνες). Σεβασμιώτατε, συμφω- νοῦμε μαζὶ σας, ὅς ἐς εὐχαρι- στοῦμε καὶ σὰς συγχαιροῦμε γιὰ τὸ ὀρθόδοξο ὁμολογιακὸ σας φρόνημα!

«Δωράκια» σκοπιμότητος καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικανούς!

ΓΡΑΨΑΜΕ καὶ παλιότερα γιὰ τὴ σκοπιμότητα τῶν δῶρων τὸν αἰρε- τικὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Αὐτὴ τὴ φορά τὰ «δωράκια» μὰς ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανὴν «ἐκκλησίαν» καὶ ἔχουν τὴν σημασία τους. Δεῖτε τὴν ἐξοχήν: «Τὰ γραφεῖα τοῦ Φιλαν- θρωπικοῦ Ὄργανισμοῦ Ἀποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπισκέ- φθηκε σήμερὰ ὁ Ἐπίσκοπος Εὐρώ- πης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Robert Neil Innes, ὅπου ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Γενικό Διευθυντὴ τῆς Ἀποστολῆς κ. Κωνσταντίνου Δήμη- τρη. [...] Ὁ Ἐπίσκοπος Innes ἐπισκέ- πτεται τὴν χώρα μὰς ὡς ἀπεσταλ- μένος τοῦ Αρχιεπισκόπου Καντερ- βουρίας μὲ σκοπὸ νὰ συμβάλῃ στὴν ἐμβάθυνσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν μεταξύ τους συνεργασία σὲ θέματα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος». [...] Στὰ πλαίσια τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἐπισκόπου Innes, ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐνορία Ἀθηνῶν παρέ- δωσε χρηματικὴ βοήθεια γιὰ τὴν στήρησιν τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολῆς» (Πηγή: www.protothema.gr). Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖα ἦταν ἡ πραγματικὴ ἐπισκέψη τοῦ ἀγγλικανοῦ «ἐπισκόπου»: ἡ «ἐμβάθυνσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν μεταξύ τους συνεργασία σὲ θέματα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος». Καὶ γὰρ νὰ πετύχῃ ἡ ἐπισκέψη, δόθηκε καὶ τὸ σχετικὸ «δωράκι»! Μπορεῖτε νὰ φαντα- στεῖτε, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, τὸν Μ. Βασίλειο ἢ τὸν Μ. Ἀθανάσιον νὰ δέχονται «δωράκια» ἀπὸ τοὺς ἀρεϊανούς τῆς ἐποχῆς τους; Μπο- ρεῖτε νὰ φανταστεῖτε τὸν ἅγιον Μάρκο τὸν Εὐγενικό νὰ δέχεται ἀρωγὰς φιλονεικίας ἀπὸ τοὺς πα- πικούς μετὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας; Οὔτε καὶ ἐμεῖς!

«Δωράκια» σκοπιμότητος καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικανούς!

ΓΡΑΨΑΜΕ καὶ παλιότερα γιὰ τὴ σκοπιμότητα τῶν δῶρων τὸν αἰρε- τικὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Αὐτὴ τὴ φορά τὰ «δωράκια» μὰς ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανὴν «ἐκκλησίαν» καὶ ἔχουν τὴν σημασία τους. Δεῖτε τὴν ἐξοχήν: «Τὰ γραφεῖα τοῦ Φιλαν- θρωπικοῦ Ὄργανισμοῦ Ἀποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπισκέ- φθηκε σήμερὰ ὁ Ἐπίσκοπος Εὐρώ- πης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Robert Neil Innes, ὅπου ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Γενικό Διευθυντὴ τῆς Ἀποστολῆς κ. Κωνσταντίνου Δήμη- τρη. [...] Ὁ Ἐπίσκοπος Innes ἐπισκέ- πτεται τὴν χώρα μὰς ὡς ἀπεσταλ- μένος τοῦ Αρχιεπισκόπου Καντερ- βουρίας μὲ σκοπὸ νὰ συμβάλῃ στὴν ἐμβάθυνσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν μεταξύ τους συνεργασία σὲ θέματα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος». Καὶ γὰρ νὰ πετύχῃ ἡ ἐπισκέψη, δόθηκε καὶ τὸ σχετικὸ «δωράκι»! Μπορεῖτε νὰ φαντα- στεῖτε, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, τὸν Μ. Βασίλειο ἢ τὸν Μ. Ἀθανάσιον νὰ δέχονται «δωράκια» ἀπὸ τοὺς ἀρεϊανούς τῆς ἐποχῆς τους; Μπο- ρεῖτε νὰ φανταστεῖτε τὸν ἅγιον Μάρκο τὸν Εὐγενικό νὰ δέχεται ἀρωγὰς φιλονεικίας ἀπὸ τοὺς πα- πικούς μετὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας; Οὔτε καὶ ἐμεῖς!

Πάπας Φραγκίσκος πρὸς τὰς γυναῖκες:
«**Μὴ γεννᾶτε**
οὐδὲ τὴν κουνέλες»

ΑΦΟΥ πῆρε τὴν «εὐλογία» τοῦ Βουδά ὁ «ἀλάθητος» καὶ γυρίε- ξαντὸ στὸ κρατικὸν τοῦ δαίμα, ρωτή-θηκε στὸ αεροπλάνο ἀπὸ δημοσιο- γράφου ποῖα εἶναι ἡ γνώμη του γιὰ τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν τοῦ τρί- του κόσμου. Μετὰ τῶν ἄλλων ἀεροπολιῶν τὸν συμβόλουμε τῆς «καθολικῆς» νὰ μὴ γεννοῦν «σαν

τὶς κουνέλες», ἥτοι νὰ γεννοῦν ὅσο τὸ δυνατόν λιγότερα παιδιὰ! Στα- χυολογήσαμε ἕνα εὐστοχ, ἐπὶ τοῦ θέματος, σχολιο: «Ποῖος δὲ μπο- ροῦσε ποτε νὰ φανταστῇ ἐπὶ τὴ με- γαλύτερῃ θρησκείᾳ στὸν κόσμο θὰ ἐπέλεγεν νὰ ἐρθεῖ σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ δικὸ τῆς δόγμα; Ἐνὰ δόγμα ποὺ ἡ ἰδία αἰώνες τώρα καλλιέργησε στὶς

Ἰσλαμικὴ «Σαρία»:
Ἡ ἀναβίωσις
τοῦ Μεσαίωνος!
Τὸ ΛΕΓΟΜΕΝΟ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» προελαίνει ἀκάδε- κτο, σφάζοντας καὶ σκορπών- τας τὴ φρίκην στὴν Μέση Ἀνα- τολίᾳ, κατὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλημα- τικὴ ἀνοχὴ τῆς «πολιτισμένης Δύσεως! Σὲ ὁποῖες περιοχὲς ἐντάσσονται στὴν κυριαρχία του, ἐμφαρμόζει τὸ πὸ ἀκράσι πρό- σωπο τῆς «σαρίας», ἥτοι τοῦ ἰσλαμικοῦ νόμου! Πρόσφατα μάλιστα ἐκάμε καὶ δικαιοποι- ῆση! Δεῖτε τὴν φρικαστικὴ εἰδήσι: «Τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος συνάετα τὸν «Κώδικα Σαρίας» ποὺ ἀφορὰ τὶς ποινὲς ποὺ θὰ ἀποδίδονται στοὺς παράνο- μους. Ὁ κώδικας δὲ ἐπιβάλλει, τὰς, ὅπως ἀναφέρεται, σὲ πε- ριοχὲς ποὺ βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐλεγχὸ τῆς ὀργάνωσής, σὲ Ἰράκ καὶ Συρία. Ὁ κώδικας προ- βλέπει 80 μαστιγώματα γιὰ κα- τανάλογον ἀλκοόλ καὶ ἀκρότη- ρισμὸ ἐνὸς χειροῦ γιὰ κλοπὴ. Ὅσοι καταγγέλλουν γιὰ σοδομοφίλ (ποὺ εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία κατὰ τὸν ἰσλαμικὸν νόμον) ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰσκοποι τὸν μὴ πιστὸν μου- σουλμάνον θὰ θανατώνονται. Γιὰ τοὺς συνεργούς τῶς ληστέας, σύμφωνα μὲ τὸν ἰδίον κώδικα, προβλέπεται ἀκρότη- ρισμὸς τοῦ δεξιοῦ χειροῦ καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδοῦ. Ἡ ποινὴ γιὰ τρομοκρατία εἶναι ἡ ἐξορία. Τὸν κώδικα Σαρίας τὸν παρου- σιάσει ὁ βρετανικός Independent μετὰ ὑπερβολὰς τοῦ καὶ ἐως σήμερὰ δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα ποὺ νὰ δείχνουν ὅτι εἶναι πλάστος». (Ἰστολ. Ἐνημέρησε Ρέ)! Τὰ καλοπαιδα τὸν ἰσλαμ ἀναβίωσαν τὴν ποῖο φρικτὴ μορφή τοῦ μεσαιῶνος, μὲ τὴν εὐθύνη τῶν δυτικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν διδασχὴ «νὰ κουνήσουν οὔτε τὸ μικρὸ τὸν δακτυλάκι» νὰ τοὺς στα- ματήσουν! Ὁ Θεὸς νὰ μὴ φυ- λάξῃ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐρχονται!

ψυχὲς καὶ τὰ μυαλά, γιὰ νὰ ἐξαγα- κάσει τοὺς ποτανοὺς νὰ πολλαπλα- σιάζονται σὰν τὰ κουνέλια... Βέβαια καὶ τὸ κομοιοκρατικὸ γεγονός· τὸν λαμβάνουν χώρα στὶς μέρες μας, τί- ποτε πιά δὲν εἶναι ἀδύνατον. Σὲ συν- ἐντευξὴ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τῆς Φιλίππνης, ὁ Ἀγιότατος Πά- πας ἐκστόμωσε ὕβρεις! ἐναντίον τῶν ρωμαιοκαθολικῶν πιστῶν. Ὁ Πάπας ἀνακοίνωσε τὴν Ἀλλαγὴ σχε- δίου στὸν δογματισμὸ τῆς ἐκκλη- σίας τῶν ἐραστῶν τῶν παιδιῶν: «Κα- θολικοὶ μὴ μμείστε τὰ κουνέλια!... διήλωσε ὁ ρασοφόρος στὰρ..., ἀρχίζω νὰ ἀναρωτιέμαι τί ἀρᾶν νὰ σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ σχεδίου»; (Πηγή: Κόραβ)! Νὰ ἀπαντήσουμε ἐμεῖς στὸν ἐρωτήμα τοῦ σχολιογρά- φου: ὁ «ἀλάθητος» προωθεῖ ἑκά- θαρὰ τὸ ἐφιαλτικὸ σχέδιον τῆς Νέας Τέδεως Πραγματικῆς, ἥτοι: τῆς δρα- στικῆς μείωσιν τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ! Τὸν ἐνοχλεῖ σαφῶς ἡ γέννησι παιδιῶν, ἥτοι: ἡ δημιουργία νέων προσώπων τοῦ Θεοῦ!

Ἡ φιλοχρηματικὴ κλίνει τὴν εἰσοδὸν τῆς Σωτηρίας!

Ἡ λατρεία τῆς ὕλης καὶ τοῦ χρή- ματος οδηγεῖ συχνὰ εἰς ἀκραίους πα- ραλογισμούς. Πρόσφατα διαδραμα- τίστηκε ἀπίστευτο περιστατικὸ στὴν Πελοπόννησο. Ἡλικιωμένος, πρὶν πεθάνει, φρόντισε νὰ παρὶ σὸν τὰ- φο του τὰ χρήματα τοῦ! Ὅταν «κα- τάλαβε διὰ πλῆσινά τοι» τὸ τέλος του, πῆγε σὲ τράπεζα καὶ ἐκανε ἀνάληψιν ὀλοκλήρου τοῦ ποσοῦ, ποὺ εἶχε μὲ τὴν σύζυγόν του, τὸ ὁποῖο ἀνέρχεται σὲ περίπου 300.000 εὐρώ! Στὴ συνέ- λειψα, προφανῶς ἐκμύησε τὸ μεγάλο αὐτὸ χρηματικὸ ποσὸ στὸ μαζὶ, λέ- γοντας ἀσυνήρως τὴν ἀνυπό- φησιν σὺγγον τοῦ πῶς, ὅταν θὰ φύ- γει ἀπὸ τὴ ζωὴ, νὰ τοῦ τὸ βάλει μαζὶ στὴν τελευταία του «κατοικία». Πρό- σφατα ὁ υπέρηλικος πεθανε καὶ ἐτά- φη μαζὶ μὲ τὸ...μαζιάρικον του στὸ νε-

κροταφεῖο τοῦ χωριοῦ, παρουσία σὺνγενικῶν προσώπων γνωστῶν καὶ φίλων (τὸ ζευγάρι δὲν ἔχει παιδιὰ), οἱ ὁποῖοι δὲν μπορούσαν νὰ φαντα- στοῦν τί «παῖρνε» στὸν κάτω κόσμο ὁ 90χρονος!» (Ἰστολ. ΕFENPRESS). Ὅταν, μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ χήρα, βρῆκε ἀδείαν τὸν κοινὸν τραπεζικὸ λογαριασμό, θυμήθηκε τὴν τελευ- ταιὰ ἐπιθυμία του, ἐκάναν τὴν ἐκταφὴ καὶ βρῆκαν «τὸ θαυσαυρὸ τοῦ μακαρίτη»! Πίσω ἀπὸ τὴν κυμικὴ πλευρὰ τοῦ συμβάντος, κρύβεται ἡ τραγικὴ πλευρὰ του. Δυστυχῶς ὑπάρχουν μυριάδες συνάνθρωποι ποὺ ἀιχμάλωτοι τοῦ χρημάτων, οἱ ὁποῖοι φτάνουν σὲ παρόμοιες ἀκράεις πρακτικὲς! Ἀς μὴ ἐξενάμω- τὴν τὴν ρῆσιν τοῦ Κυρίου: πῶς ὁποῖος εἶναι ἀιχμάλωτος τῶν χρημάτων, «δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βα- σίλειαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 19.23)!

Ἰμάμης ἐσκότωσε τὴν κόρην του, ἐπειδὴ ἔγινε Χριστιανή!

Τὸ ΠΟΣὸ τραγικὸ διαφαινέται τὸ μέλλον, ἐξαιτίας τῆς προέλασιν τοῦ Ἰσλαμ δεῖτε τὴν ἀκόλουθον φρικτὴ εἰδήσι: «Ἰμάμης ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα ἐξολοκλήθηκε μεχρὶ θάνατόν τὴν 12χρονη κόρη του, Namugonyi Jami- rah, καὶ ἀφῆσε ἀναισθηθὴ ἀπὸ τὰ χτυπήματα τὴν 15χρονη ἀδελφὴ τῆς Naigara Saidah, ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο τοὺς ἀλλοεθνοπίστον καὶ ἀσπασί- τωκ τὸν Χριστιανισμό. Ἡ 15χρονη μετὰ τὴν ἱστική κακοποίηση ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νοσηλεύθηκε γιὰ δύο ἐβδομάδες, προτοῦ ἀναρρώσει. Ἡ 15χρονη Saidah ἐμαθε γιὰ τὸν θάνα- τὸν τῆς μικρῆς τῆς ἀδελφῆς, ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἱμά- μη πατέρα τῆς, ἐλὶς ἀτόματος πάστο- ρ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν προστασία καὶ φιλοξενία τῆς» (Ἰστολ. Ἐνημέρησε Ρέ)! Δεῖτε ὅμως καὶ τὴ συνέχεια τῆς ἀπίστευτης τραγωδίας: «Τὸ πῶ ἐνδεικτικὸ γιὰ τὸ μῶς ποὺ διαπο- τῖζει τῆς καρδιῆς τῶν μουσουλμάνων εἶναι τὸ γεγονός· εἰ, ὅταν οἱ ἀρχεῖς ἐνημερώθηκαν ἀπὸ τὸν πᾶστορα γιὰ τὴν δολοφονία τῆς 12χρονης ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ὁ τελευταῖος ὑπο- στρίψε ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε σκοτωθεῖ σὲ τροχότυ. Τὴν ἱστορία του στήριξαν καὶ ἡ σύζυγος μὲ τοὺς δύο γιούς τοὺς κ.ἑ.τ.οἱ ἱμάμης ἀφῆκε ἐλευ- θερος τὴν ἐπόμενη ἡμέρᾳ, μὲ τὸν ἴδιον νὰ ἀποκλιπνέται γραπτῶς τὴν 15χρονη κόρη του, ἐξαιτίας τῶν ἠθροκευτικῶν τῆς ἐπιλογῶν!» Ὁ δαιμονικός ἰσλαμιστὴς «ἱερομύστης» δὲν ἔχει οὔτε ἱερὸ οὔτε ὁσιον. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐκκλησματικὴ ἐντολή τῆς δαιμονο- θρησκείας του, γιὰ τὴν φρικτὴ δο- λοφονία τῆς κόρης του καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίστηκε καὶ τὸ ψεῦμα! Τὸ Ἰσλαμ εἶναι συνώνυμο μὲ τὴν κόλα- σιν!

Ὅχι εἰς τὴν νηστείαν τῆς... μύδας!

ΔΙΑΝΟΥΜΕ τὴν ἱερὴν περίοδο τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρ- κοπῆς, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία μὰς καλεῖ νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τὸν παθῶν μας καὶ τὸν ἁμαρ- τωλῶν μας ἔξενον. Ἀποτελεσματικὸ φάρμακο, ἡ νηστεία ἀπὸ τῆς ζωϊκῆς καὶ λιπαρῆς τροφῆς, οἱ ὁποῖες προσ- δίδουν στὸν ἄνθρωπον, ἐκτός ἀπὸ τῆς βλαβερῆς τοῖς ἐν, καὶ πνευματικῆς ναυρότητας. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλη- σίας μας, μὰς συμβουλεύουν πρὸς τὸ γεμάτο στομάχι καὶ γενικά ἡ γαστρι- μαργία, εἶναι ὁ πλέον ἀνασταλτικὸς παρὰ τὴν πνευματικὴν προδότη! Ἡ σωμικὴ νηστεία εἶναι ἀρκετὰ συνδεμένη μὲ τὴν ψυχικὴ νη- στεία. Ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς λιπαρῆς τροφῆς βὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ τὴν ἀποχὴ τῆς ἁμαρτίας, τῶν κακῶν λογισμῶν καὶ ἔξενον καὶ τὴν ἀπόκτησιν ἀρετῶν. Ἡ ἀκόμα: τὸ ὁποῖο οικονομικὸ φέλος ἀπὸ τῆς νη- στείας, θὰ πρέπει νὰ δίνεται ὡς ἐλε- ημοσύνη στοὺς ἐνδεεῖς. Αὕτη εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ θεοδότη νηστεία. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπάρχει καὶ μὴ θεά- ρεστη, ἡ νηστεία τῆς... μύδας! Εἶναι παρατηρημένο πῶς τὰ τελευταῖα χρόνια ὅλο καὶ περισσότερον ἄνθρω- ποι συντηθοῦν νὰ νηστεύουν κατὰ τῆς νηστείας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀνθρώποι, ὁδοῦται μὲ τὴν πνευμα- τικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας νη- στοῦν γιὰ...ἀποτοξίνωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ! Ἀπεχθον ἀπὸ ζωϊκὰς τροφὰς, ἀλλὰ γεμίζουν τὸν τράπεζόν τους μὲ ζωϊκὰ πανακριβὰ ὑποκατάστατα, «γαργαλισκὰ» στὴ γυμν! Οὔτε λόγος γιὰ πνευματικὸ ἀγνῶμα! Τὴν περιεργίᾳ αὕτη... μύδα, ἐκμεταλλεύονται δεινῶν τὰ δια- φορὰ «ταχυφαγεία», τὰ ὁποῖα σεφρί- σουν «νηστήματα» τῆς μύδας! Ἀγα- πητοί μας ἀναγνώστες, φροντίστε νὰ νηστεύετε, ἐσεῖς καὶ ἡ οἰκογένει- σας, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ Ἐκκλησίας καὶ ὅχι ἡ μύδα!

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΔΥΟ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΕΝ ΑΜΟΡΙΩ

Στὶς 6 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν μεγάλων τεσσαράκοντα δύο μαρτύρων, τῶν ἐν Ἀμορίῳ μαρτυροσάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασίλειο καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ σαρ- ράντα δύο μάρτυρες κατὰ- γνόνταν ἀπὸ τὸ Ἀμόριο τῆς Φρυγίας καὶ ἐξήσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εἰκονομα- χου βασιλέα Θεοφίλου, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου ἐπίσης καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἀμόριο. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ οἱ Ἀγῶνι κατέλαβαν τὸ Ἀμό- ριο καὶ τοὺς μὲν στρατηγούς τοῦ βυζαντινοῦ στρατοῦ τοὺς αἰχμάλωτισαν, τοὺς δὲ στρα- τῶτες τοὺς κατέσφαξαν ὅλους μαζὶ μὲ τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλης. Οἱ ἄνδρειοσύν ἔλαβαν τὸ στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον βασιλέα Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀξία τῆς ἀγιότητος

Τοῦ Δρ Χαράλαμψ Μ. Μπούσια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρῶν Ἐκκλησίας

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας εἶναι ὀργα- νισμὸς θεοῦδωτος καὶ στόχο ἔχει τὴν παραγωγή ἁγίων. Ἀποτελεῖ ἕνα ταμεῖο ἕνεκα χρηστὸ- τητος, ἕνα ἀσπασμὸν ἐργαστήριον ἀγιότητος ἀκόλουθώντας τὴν προ- τρητὴ τοῦ φωτιστοῦ Χριστοῦ μὰς: «Ἀγιοί γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἄγιος εἰμι» (Ἁ' Πέτρ. σ' 16). Παῖρνε χώρα καὶ θὰ θελήσῃ χρυσάφι· παῖρνε ὕλη καὶ βγά- ζει πνεῦμα· παῖρνε καρδιὲς βουτη- γμένες στὸ βούρκο καὶ τὶς καθαρὶ- γέει· παῖρνε φαρμάκον καὶ παράγει ἁθαρσία· παῖρνε κοῖλους πολίτες καὶ τοὺς κάνει οὐρανοπολίτες· παῖρ- νει στρατιώτες ἀπὸ τὴν γῆνιν στρα- τία, τὴν στρατευομένην Ἐκκλησία, καὶ τοὺς κάνει στρατιώτες τῆς θριαμ- βεύουσας στοῦ οὐρανοῦς πανηγύ- ρεως. Αὕτη εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν λειτουργικὴν πορεία μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς πορείας ζωντανὸς ὀργανισμός, ἀφοῦ εἶναι ὁ «ἰδιος ὁ Κύριος παρατείνωμένος εἰς τὸν αἰῶνα» καὶ δὲν ἔπαυσε, οὔτε θὰ παύ- σαι νὰ παρᾶν Ἄγιους. Ὅπως τὸ χῶμα βράζει εἰς ἀέριον ἀνήθ, γαρού- φαλα, τριαντάφυλλα, βιολετὲς, ἀλλὰ βγάδε καὶ τριβόλια καὶ ἀγά- θια, ἔτσι καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ γῆ βγά- δε μωρὸν ἀνὴρ μέσα στὰ ζῶνια τῆς καθῆ ἐποχῆς. Βγάδε Ἄγιους μέ- σα σὲ μὴ κοινωνία ποὺ παραπαλεῖ καὶ τὴν ἔχουν πνέει τὰ ζῶνια τὸν αἰρε- τικῶν, τὸν ἀθέων, τὸν σύγχρονων εἰδωλοτράτην, τὸν ἀνθρώπων τὸν κομοκρατορὸς τοῦ αἰῶνος τούτου, τοῦ ἀπαταλῶντος. Ὑπάρχουν καὶ σή- μερᾳ Ἄγιοι. Τὰ ὀνόματά τους δὲν διαφημίζονται στὶς ἐφημερίδες, στὶς τηλεοράσεις, στὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας. Παραμένουν ἀγνωστοί, ἂν καὶ εἶναι ἀνθρώποι τῆς διπλῆς τῆς πόρτας, τοῦ διπλοῦ διαιρησμοῦ. Ἡ ἀγιότητα δὲν προβάλεται. Παραμένει σιωπηλὴ, γιὰτὶ δὲν στο- χεύει στὴν ἀνθρώπιν δόξα. Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ γνῶμὴ τῶν πολλῶν. Τὴν ἐνδιαφέρει μόνον ἡ εὐαρέσκεια τοῦ Κυρίου τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Αὐτοῦ ποὺ γνωρίζει τοὺς ἀγῶνες μας καὶ περμένει νὰ μὰς δώσει «τὸ βραβεῖον τῆς ἀνν κλῆσε- ως» (Φιλ. γ' 12), τὸ στέμμα τῆς ἁθαρσίας.

Ἄγιοι δὲν εἶναι οἱ τέλειοι, ἀλλὰ οἱ ἀγωνιστές. Ἐτοί μὰς θέλει ὁ Κύ- ριος, νὰ ἀγωνίζομαστε γιὰ τὴν κατὰ- κτησὴ τῆς ἀρετῆς. Νὰ, μερικοὶ ἅγιοι ἀγωνιστὲς ποὺ ὁμορφαινουν τὴν κοινωνία μας. Μία νεαρὴ κοπέλλα καὶ τὸ πατέρα της ποθέσαν καὶ τὸ σπῆτ ἐμίειν ὀφραγὸν καὶ, ἐνὸς μὴ μπορεῖ εὐκόλα μὲ ἠθικὲς πτώσεις, στὶς ὁποῖες ρεθεῖ ἡ σύγχρονος κοινωνία, νὰ ἐξοικονομηθεῖ ἀνετα χρήματα, αὕτη ἐργάσαται τίμια καὶ βγάδεῖ τὸ ψωμὶ τοῦ σπιτοῦ τῆς μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ προσώπου τῆς. Μία τέτοια κο- πέλλα ἀξιόμιμητὴ εἶναι μὴ σύγχρο- νη ἄγία. Μία νοσοκόμος ποὺ ὑπερ- τερεῖ ὅλη νύχτα ἐνὰ ἀσθενεῖ σὲ νοσο- κομεῖο μὲ ἐλαχίστη ἀμοιβὴ εἶναι μὴ σύγχρονη ἄγία. Μία πολυτελεῖν μά- να, ποὺ βαδίζει μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ φροντίζει τὸν ἀντρα καὶ τὰ παι- διὰ τῆς, ἐξείει παραπάνω ἀπὸ ὅλες

Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀναδωρῶση τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

‘Η ΠΕΘ ζητεί από τὸ ΙΕΠ τὴν ἀνάσχεσιν τῆς ἐφαρμογῆς νέου Προγράμματος Σπουδῶν διὰ τὰ Θρησκευτικὰ εἰς τὸ Λύκειον

Ἡ προηγουμένη ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας λίγες μόνο μέρες πρὶν τὴν ἀποχώρησίν τῆς ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἀπέστειλε ἐσπευσμένα καὶ δημοσίευσε στὸ ΦΕΚ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὰ Λύκεια. Ἡ σχετικὴ ὑπογραφὴ ἀπόφασις προβλέπει μάλιστα τὴν ἀμεσὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Προγράμματος ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη σχολικὴ χρονιά 2015-2016. Ἡ ΠΕΘ ἀντέδρασε ἀμέσως ζητώντας ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς τὴν ἀνάσχεσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἡ Ἐπιστολὴ τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸ ΙΕΠ:

Ἀθῆνα 3 Φεβρουαρίου 2015
Ἀριθμ. Πρωτ.: 15

ΠΡΟΣ
Τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς
Ἀν. Τσόχα 36,
115 21 Ἀθῆνα

ΚΟΙΝ. :
1) Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμον, Πρόεδρον καὶ τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΩΣ

Ὅλοι γνωρίζουμε τὸ πόσο ταπεινώθηκαν οἱ Ἀπόστολοι γιὰ τὴν ἀγάπὴ τοῦ Κυρίου. Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «καὶ δοξοῦντομ ἐν εὐλογίᾳ, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλούμεν» ὡς περιχαράκματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιήρμα ἐως ἄρτι» (Β΄ Κορ. 8, 12,13).

Διηλοῦ, μὰς βοῶζουν καὶ μεῖς τοὺς εὐλογοῦμε, μὰς καταδιώκουν καὶ μεῖς τοὺς ἀνεχόμεθα, μὰς δυσφημῶν καὶ μεῖς ἠπαντοῦμε μὲ γλῆνα λόγια. Γίνωμε σὺν καθάρματα καὶ τελευταῖοι τοῦ κόσμου, ἀποστόμωγμα ἀσάθετο στὰ μάτια ὁλῶν ἐως τὴν στιγμὴ αὐτή.

Τὶ ταπεινώσει! Γί' αὐτὸ καὶ ὁ Ὅσιος Ἠσαΐας εἶπε: «Ὅποιος ἔχει ταπεινότητα, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν μεγάλου τοῦ ἀρετῆ καὶ τοῦ κένουσι οἱ ἄνθρωποι. Ἐπειδὴ τὰ ἴδια τὰ ἀμαρτήματά του, καθὼς ἔχονταν στὴν μνήμη του, γίνονται πεινώλια καὶ τὸν προφύλασσον ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀνταπόδοση-ἐκδίκηση, γιὰ νὰ ὑποφέρει ἀόργηστα ὅσα τοῦ συμβαίνουν».

Ἐπίσης ὁ Ὅσιος Νεῶλος εἶπε: «Μακαρίους εἶναι ὁ Μοναχὸς ὅπου λογαριάζει τὸν ἐαυτὸ του σὺν κατακλιθὲ ὁλῶν».

Ὁ ἄββας Ζωσιμάς διηγεῖται γιὰ κάποιον Γέροντα, ὁ ὁποῖος ἦταν πάρα πολὺ πρὸς καὶ γιὰ τὴν μεγάλην τοῦ ἀρετῆ καὶ γιὰ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε, ὅλοι τὸν ἐσέβοντο. Κάποτε λοιπὸν ἓνας μοναχὸς, ποὺ κατοικοῦσε πολὺ κοντὰ καὶ αὐτὸν δὲν εἶχε καὶ ὁδὸν τοῦ πρὸς τὸν Θεό, ἀπὸ σπανιῆ ἐνέγνεια, τὸν ἔβρισε μπροστὰ ἐς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Γέροντας ἐπέτεκε καὶ ἔβρισε μόνο τὸ στόμα του μὲ προσοχὴ καὶ ἀφ’οὔ τελείωσε τοῦ εἶπε: « Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σὸ στόμα σου ἀδελφέ».

Ἐκείνος τότε περισσότερο θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε: «Ναί, ἐλεεῖν καὶ χαριζομένη, τὰ λές αὐτὰ γιὰ νὰ δεῖξῃς ὅτι εἶσαι πρὸς».

Ὁ Γέροντας ἀτάραχος τοῦ ἀπάντησε: «Πραγματικά, ἀδελφέ, ὅσα λέγεις ἐναι ἀληθινὰ».

Μετά ἀπὸ αὐτὰ ῥήματα κάποιος τὸν Γέροντα: «Ἀλήθεια Γέροντα, δὲν ταράχθηκες μὲ αὐτὰ ποὺ σοὺ εἶπε»;

Καὶ ὁ Γέροντας εἶπε: «Ὁχι, ἀλλὰ αἰσθανόμουν ἔτσι στὴν ψυχῇ μου, σὺν νὰ με σκεπάζε ὁ Χριστὸς».

Πραγματικά πρέπει νὰ εὐχαριστοῖ καίεῖς αὐτοὺς ποὺ τοῦ δημιουργοῦν τέτοια ἐπεισόδια, καὶ νὰ τοὺς δέχεται σὺν γαριφῶς, ποὺ θεραπεύουν τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς, ἂν εἶναι ἐμπιστῆς ἡ πλὴν ἂν εἶναι ἀπαθής, ὡς εὐεργέτες, ποὺ τὸν διευκολύνουν νὰ ξεδριπὴ τὴν Βασιλεῖα τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπίσης, κάποτε ρώτησαν τὸν Μέγα Μακάριο μὲ ποῖο τρόπο μπορεῖ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος πρὸ εὐκόλου καὶ τοὺς ἀπάντησε:

«Ὅποιος φύγει ἀπὸ τὸν κόσμου καὶ πᾶσι ἐς τόπο ἡσυχο καὶ κλειεῖ τὴς ἁμαρτίες του αὐτὸς βρῖσκει τὴν σωτηρίαν του».

Ἐπιστρέφοντας δὲ κάποτε ἀπὸ κάπου στὸ κελλὶ τοῦ ὁ ὅσιος, τὸν συνάντησε μὲ πολλὴ ὀργὴ ὁ διάβολος καὶ βαστάζοντας ἐνα μεγάλο δρεπάνι εἰδεχνε πὺς ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ. Καὶ σὺν δικαιολογία ἔλεγε:

– Πολλὴ βία ὑποφέρω ἀπὸ σένα, Μακάριε, καὶ ποτὲ δὲν κατορθώνω νὰ σε νικήσω, παρ’ ὅτι ἐγὼ κάνω περισσότερα ἀπὸ εὐὶ καίεῖς ἐοὺ σὲ μερικὲς ἁρετές. Σὺ νηστεῖςς μερικὲς ἡμέρες καὶ ἐγὼ δὲν τρώγω ποτέ. Σὺ ἀργυώνεις καὶ ἐγὼ δὲν κοιμάμαι καθόλου. Μόνον σὲ μίᾱ ἀρετῇ με νικάς, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἔχω δύναμη ἐναντίον σου.

– Ποία ἐναι ἡ ἀρετὴ αὐτῇ; τὸν ἐρώτησε ὁ ὅσιος.

Ὁ δέ με βία ἀπάντησε:

– Ἡ ταπεινότης. Καὶ ἀφ’οὔ εἶπε αὐτὰ ἔγινε ἄφαντος».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει ἐνα ὥραιο παράδειγμα. Ἄλλος εἶναι ὑψηλὸς στὸ σῶμα, καὶ ἄλλος, ἐπειδὴ εἶναι κοντός, παίγει ψηλὰ παπούτσια καὶ γίνεται ψηλότερος. Πές μου λοιπὸν, ποῖον θὰ ὀνομάσω ψηλὸ καὶ μέγα; Δὲν εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι θὰ θεωροῦσαμε ψηλὸ αὐτὸν ποὺ εἶναι ὀκτὸ τοῦ ὕψους; Πατὶ ἐκείνος ὁ ἄλλος ἔχει ὕψος ποὺ δὲν τὸν ἀνήκει, ἀλλὰ πάτησε ἐπὶ κατωτέρου καὶ ἔτσι ἔγινε ὑψηλός.

Αὐτὸ παθαίνουν πολλοὶ ἄνθρωποι: Ἀνεβάζουν τὸν ἐαυτὸ τους ἐπὶ χρημάτων καὶ δόξας, ἀλλ’ αὐτὰ βεβαίως δὲν εἶναι ὕψος, γιὰτὶ ὑψηλὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη κανενός, καὶ ὅλα τὰ βοηθητικά γιὰ τὴν ἀπόκτησιν ὕψους τὰ περιφρονεῖ, γιὰτὶ ἔχει διὰ τοῦ ὕψους. Ἀς εἰμαστε λοιπὸν ταπεινοί, γιὰ νὰ γίνουμε ψηλοὶ. Κατ’ ἐκείνος ποὺ ταπεινώνει τὸν ἐαυτὸ του θὰ ὑψωθεῖ» (Ματθ. 23, 12).

[Ἀπ’ τὴν Α΄ Ὀμιλίᾱ του «Εἰς ΤΗΝ Α΄ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ»]

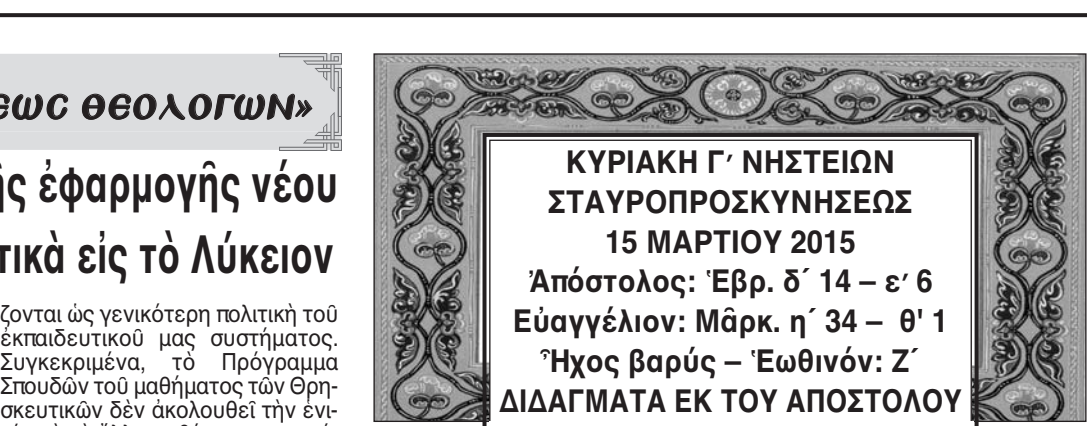
Καὶ συνεχίζει.

Λέγοντας ταπεινοφροσύνη, δὲν ἐννοῶ τὴν ταπεινοφροσύνη ποὺ βρῖσκεται στὰ λόγια, οὔτε ἐκεῖνη ποὺ βρῖσκεται πᾶνω στὴ γλῶσσα, ἀλλὰ τὴν ταπεινοφροσύνη ποὺ βρῖσκεται μέσα στὸ νοῦ, ποὺ προέρχεται ἀπ’ τὴν ψυχῇ, ποὺ βρῖσκεται μέσα στὴ συνειδήσιν, ποὺ μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴ βλέπει. Φθίνει αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, καὶ ὅταν παρουσιάζεται μὴν τῆς πολλῆς φορῆς, νὰ ἐξελεύσῃ τὸ Θεό.

[Ἀπ’ τὴν Ὀμιλίᾱ του «ΕΠΙΤΙΜΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΕΙΦΘΕΝΤΩΝ]

Ὁ δὲ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς λέγει:

«Ποῖος πούλησε τὸν ἑωσφῆ;». Καὶ ἀποκριθῆκε κάποιος ἀδελφός, λέγοντας: ἡ ταπεινότης τὸν πούλησε. Γιατὶ μπορούσε νὰ πῇ ὅτι ἦταν ἀδελφός ἐκείνων καὶ νὰ ἀντιλέξῃ. Ἀλλὰ ἀσιπώντας, μὲ τὴν ταπεινότητα, πούλησε τὸν ἐαυτὸ του. Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τὸν ἀνέδειξε ἄρχοντα στὴν Αἴγυπτο».

«Προσερχώμεθα μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος»

Ἄν καὶ οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος θὰ κατορθώσῃ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ, μπερὶ ὅμως διὰ τῆς πίστεως στὸ ἄπειρον αὐτὸ ἔλεος καὶ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας νὰ προσεγγίσει τὴν ἀγάπὴ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δεχθεῖ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἀπολυτῶσιν.

Αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων μὰς τονίζει καὶ τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Παρουσιάζει θεοπευστὸς τὸν Χριστὸ ὡς τὸν μέγα καὶ αἰώνιο ἀρχιερεῶς τὸν "Μέγα Ἀρχιερέα". "Ἀδελφοί, μὰς τονίζει, ἔχοντες Ἀρχιερεῶς Μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... (ἄς) προσερχώμεθα μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν ἐύωμεν εἰς εὐκαίρον βοήθειαν".

Τὰ λόγια καὶ τὰ νοήματα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, συγκλονίζουν μὲ τὸν θεολογικὸ τους ρεαλισμὸ καὶ προσθέτουν θάρρος καὶ ἐλπίδα στὸ νὰ προσεγγίσι ὁ πιστὸς Χριστιανὸς τὸν "Μέγα Ἀρχιερέα". "Ἀδελφοί, μὰς τονίζει, ἔχοντες Ἀρχιερεῶς Μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... (ἄς) προσερχώμεθα μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν ἐύωμεν εἰς εὐκαίρον βοήθειαν".

Αὐτὰ χαράσσει ὁ Ἀπόστολος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ, καὶ διὰ τὸν εὐχὼν τῶν ἁγίων Πατέρων ἄς ἐμβαθύνουμε στὰ ὄντως ἀποκαλυπτικά αὐτὰ νοήματα.

Ἀποτελεῖ μεγάλῃ παρηγορίᾳ καὶ προσθέτει θάρρος πνευματικὸ τὸ γεγονὸς διὲ μεταξὺ ἡμῶν τῶν δυνάμειων ἀνθρώπων καὶ τοῦ ἁγίου Θεοῦ ὑπάρχει μεσίτης. Μεσίτης καὶ φιλόανθρωπος προσβεβυτής αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς! Διὰ τῆς μεσιτείας του συγχωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ σῴζεται ἐκ τῆς καταδίκης τῆς ἁμαρτίας. Ὅταν ἔμεις ἀμαρτάνουμε συνειδητῶς καὶ προκαλοῦμε τὴν δικαίᾱ ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον μας, ἔκείνος παρεμβάινει. Εἶναι συγκλονιστικὸ ὅτι στὶς περιστάσεις αὐτὲς ποὺ ἡ ἁμαρτία μὰς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀπόλυτὴ ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἐπιδικεῖται στὸν Θεό-Πατέρα τὴς πληγῆς τοῦ σταυροῦ Του ποὺ σῴκωσε γιὰ ἐμὰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Παρακαλεῖ καὶ ἱκετεύει τὸν Θεὸ γιὰ ἐμὰς. "Ενεκα δὲ τῆς ἀγάπης τοῦ Πατρὸς καὶ τῆς ἀπολυτρωτικῆς καὶ ὀδυνηρᾶς του θυσίας, λαμβάνει τὴν δικὴ μας ἄφεσις καὶ σωτηρίᾱ!

Ἀλλὰ ὅχι μόνο αὐτό. Ὁ Κύριος, ποὺ εἶναι καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, κατὰ πάντα ὁμοίος πρὸς ἐμὰς δίχως ὅμως ἵχνος ἁμαρτίας, ἔχει καὶ δεκτικὴν ἀπειρὴ συμπάθεια πρὸς ἐμὰς τοὺς ἀδελφούς του ὡς "πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς" (Ρωμ. ἡ΄ 29). Καὶ ὅτι ἔτσι ἔχει ἡ πραγματικότης, ὅτι δηλ. ὁ Χριστὸς ἐπιδικεῖται ἀπειρὴ συμπάθεια πρὸς ἐμὰς, τοῦτο τονίζει τὰ ρητῶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου: "Οὐκ ἔχομεν ἀρχιερεῶς μὴ δυνάμενον συμπάθεσαι ταῖς ἀσθενεῖαις ἡμῶν"!

Ἐπειράσθῃ ὅπως δοκιμάζομασθε ἐμεῖς. Πόνεσε καὶ ὑπέφερε. Γνωρίζε πῶς δύναμη χρειάζεται νὰ διαθέτῃ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσι τὸ κακὸ, τὸν διάβολο καὶ ἰδίως τὸν ἀδύναμο ἐαυτὸν του. Ἐρχεται λοιπὸν στὴν θέσιν μας, ὅταν ἔμεις δοκιμάζουμε τὸν πόλεμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὁ πόνος μας γίνεται πόνος Του καὶ μὰς συμπαθεῖ. Τότε ὅλος σπῶρη, ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία, ὡς "αἰώνιος ἀρχιερεὺς" στρέφεται πρὸς τὸν πατέρα, παρακαλεῖ καὶ μεσολαβεῖ: "Πάτερ, Ἄφες αὐτοῖς!" Καὶ ὁπωσδήποτε ἀδελφοί μου ὁ Θεός-Πατέρας δέχεται τὴν μεσιτεία τοῦ φιλοανθρώπου Υἱοῦ Του γιὰ τὴ συγχώρεση καὶ προσφέρει τὴν ἐνίσχυσιν διὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Μὰς ἔλεει, μὰς συγχωρεῖ, καὶ μὰς ἐνδυναμώνει στὸν μοναδικὸ καὶ ῥηϊκὸ ἔν χάρτι ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐξαντισμοῦ ὑπὸ μίαν βεβαίως προϋπόθεση.

Ὅποτε ὕφίσταται καὶ προϋπόθεση στὴν σωτηρίᾱ τοῦ ἀνθρώπου; Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη, τὸ σχέδιον τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ ἡ μεσιτεία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Βεβαίως καὶ ὕφίσταται προϋπόθεσις, ποὺ ἄνευ αὐτῆς τὸ ὅλο σχέδιον τῆς σωτηρίας παραμένει ἐξ ὑποκειμένου ἀνεγνήρητο. Καὶ αὐτὴ ἡ προϋπόθεσις δὲν εἶναι παρὰ ἡ δικὴ μὰς θέλησις.

Ναί, ὁ Θεὸς μὰς ἔλεει καὶ μὰς συγχωρεῖ, ἀλλὰ καὶ μὰς ἐξαγιάζει ἀκόμα, ἀρκεῖ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλευθέρως καὶ συνειδητῶς νὰ ζητοῦμε τὸ μέγα τὸν ἔλεος. Αὐτὸ ὅχι ἀπλῶς καὶ θεωρητικῶς ἡ συναισθηματικῶς ἀλλὰ καταβέβοντες στὰ ἑαυτὰ μυστήρια. Στὰ μυστήρια ποὺ κατέχει καὶ ἐνεργεῖ ἡ Ἐκκλησία μας μόνο ἐντὸς τῶν συγκεκριμένων τῆς ὁρίων. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ συμβαλεῖ διαφορετικά, ἀφ’οὔ ἔτσι λειτουργεῖ τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας καὶ ἔτσι ἐφαρμόζονται οἱ πνευματικοὶ νόμοι τοῦ Θεοῦ;

Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ὑπάρχει μόνον ὁ μεσίτης καὶ ἀρχιερεὺς γιὰ τὴ συγχώρεσις. Χρειάζεται καὶ νὰ καταφεύγῃς σὲ Αὐτὸν ὁ ἀμαρτωλός (ὁ καθὲ ἀνθρώπος) μὲ τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε καὶ ἐντὸς τοῦ λειτουργικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ὅλη, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, μακριὰ ἀπὸ αἰρέσεις, σχίσματα, καὶ παρασυναγωγῆς ποὺ οἰχίζουν τὸν ἄραφο τοῦ Χριστοῦ χιτῶνα.

Ὅχι ἀπλῶς νὰ ποθοῦμε τὴν σωτηρίᾱ, ἀλλὰ "προσερχώμεθα τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος". Μὲ θάρρος ἀλλὰ καὶ μὲ συντριβὴ ποὺ γεννᾷ ἡ μετανόια. Διότι ἐπιτέλους τὸ "σφάλειν ἐν ἀνθρώπινον, ποὺ μετανόειν σταντικῶν" καὶ ἐπιπλέον τὸ νὰ ἰσχυρίζονται κάποιοι ὅτι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ σωθεῖ καὶ ἐκτὸς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ πᾶ καταντᾷ ἐωσφορικόν.

Μακριὰ λοιπὸν ἀπὸ οἰαδήποτε μορφῇ ἀπογνώσεως καὶ ὡς ἀπὸ προσώπου πυρὸς μακριὰ ἀπὸ κάθε ἵχνος ἀπελπισίας, ἀφ’οὔ γιὰ ἐμὰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἡλθε ὁ Χριστὸς καὶ λειτουργήσε τὸ μυστήριο τῆς ἀναδημιουργίας γιὰ τὴν δικὴ μας προσωπικὴ σωτηρίᾱ.

Καὶ ἄς μὴ ἡγομονοῦμε, ὅτι τὸ μόνο δικαίωμα ὥστε νὰ καταφεύγουμε στὸν θρόνον τῆς χάριτος, μὰς τὸ δίδει ὅχι κάποια μορφῇ συναισθηματισμοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγεῖ τὴν διαίρεσι-καὶ ἀρὰ στὸ χάος, ἀλλὰ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς αὐθεντικῆς μετανόιας ποὺ ἐκδίδεται στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀμὴν.

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀσκητικὰ ἐπιφρονία

15. Προϋποθέσεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς (6)

Ἡ σύγκρισις τῆς ζωῆς μας μὲ κάποιον ἐνᾶντο εἶναι ὠφέλιμη, γιὰτὶ μὰς παρακινεῖ εἰς ἐντονότερον πνευματικὸ ἀγῶνα. Ὁ ἄββας Παλλάδιος λέει σχετικᾶ: «Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπιδικῇ τὶς συναναποτροφὰς μὲ ὁσίους ἄντρες γιὰ νὰ μπορέσι νὰ δεῖ τὴν καρδίᾱ του, πῶς διαβάζει ἐνα καθαρογραμμένον ὅπισθον καὶ νὰ καταλάβει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν ὀκνηρίᾱ ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τὸν, συγκρινόντας τὴ ζωὴ του μὲ τὴ ζωὴ ἐκείνων. Διότι εἶναι ἀρετέες οἱ ἐκδηλώσεις τῶν ἐνερῶν, ποὺ μαρτυροῦν τὴν

καθαρότητα τῆς ψυχῆς τους, ὅπως τὸ χρώμα, ποὺ σκορπίζει στὸ πρόσωπο ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία, ὁ στωι-σμός τοῦ φορέματος, ἡ ἀπλότητι τοῦ χαρακτήρα, τὸ ταπεινὸ στὶς συζητήσεις, ἡ ἐλλειψη φιλοπερίεργης διάθεσις ἀπὸ τῆς λέξεως, ἡ σύνθεσις τῶν νοημάτων καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν τρόπων, ὅλα αὐτὰ ὠφελοῦν παρὰ πολὺ αὐτοὺς, καὶ τὰ προσφέρουν καὶ ἐγγυαρίσσον στίς ψυχὰς τοὺς ἀναλ-οιώστα πρότυπα ἀρετῆς».

Πολλὲς φορὲς ὠφελοῦμαστε καὶ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν κάποιου. Βλέπου-με τὸν ἐνᾶντο καὶ δεχόμεστε ἐπί-δρασι, μεγαλύτερη κάποτε ἀπ’ ὅτι ἂν συνομολοῦσαμε μαζί του. Εἶναι γνωστὴ ἡ περίπτωση ἐκείνου τοῦ μο-ναχοῦ ποὺ ἐπισκεπτόταν πολλὰς φο-ρὲς τὸν Μέγα Ἀντίων, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀδελφούς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ρωτοῦσε κάτι. Καὶ ὅταν ὁ Ἀντώνιος τὸν ρώτησε σχετικᾶ, ἀπάντησε: «Μοῦ εἶναι ἀρετὸ τὸ ὅτι σὲ βλέπω, πᾶτερ μου».

Τὸ εὐκρινὲς ἐνδιαφέρον γιὰ πνευματικὰ θέματα ὀδηγεῖ σὲ μακρὲς συζητήσεις. Οἱ γέροντες ἐκφοράουν τίς ἐμπειρίες τους καὶ συγκινοῦν τοὺς ἀκροατὰς τους. Ἡ ἐπικοινωνία εἶναι πολὺ εὐχάριστη καὶ διαρκεὶ ὥρες. Εἶναι ἐγγυαριστικὸ τὸ περιστατικὸ τοῦ ἁδῆα Ἰωάννη τοῦ Κολοδοῦ μὲ ἓνα ἀδελφὸ ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκε στὸ κελὶ του, γιὰ νὰ μιλήσουν γὰ διάφορα θέματα. Ἦταν τόσο ἐνδιαφέ-ρονα ἡ συνομιλία, ποὺ κράτησε εἰκοσι τέσσερις συνεχόμενες ὥρες, μὲρα καὶ νύχτα!

Ὁ ἁδῆας Κασσιανὸς εἶχε ἄντιμε-

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ ὄνειρα καὶ οἱ αἵρετικοί

Τὸ πρωτ. π. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ

Διαβάζοντας σὲ διάφορα αἵρετικὰ ἐντυπα τὸν τρόπο, δυστυχῶς, ποὺ κάποιοι συνάνθρωποί μας ἐγκατέ-λειψαν τὴν Ἐκκλησίᾱ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἐνταχθοῦν σὲ μιά αἵρετικὴ κί-νησι, πολλὰς φορὲς διαπιστώνουμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπουσία γνώσης τῆς Ὁρθόδοξης πίστες, νὰ γίνεταί λόγος καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο φαινόμενο. Γιὰ τὰ ὄνειρα.

Στὰ πλαίσια τῆς διαδικασίας ἐντα-ξῆς τους στὸν αἵρετικὸ κόσμο, συχνὰ κάνουν λόγο γιὰ μιά ξεχωριστὴ ἐμπειρία ποὺ εἶχαν - ὅπως τὴ φανέ-ρωση τοῦ Χριστοῦ στὸ όνειρό τους, τὴν περιγραφὴ ἐιδωλυστικῶν πνευμα-τικῶν καταστάσεων καὶ ἄλλοτε τὴν ἀποκάλυψι γεγονότων, ποὺ προκα-λοῦν φόβο καὶ ἀγωνία σὲ ὄνειρα, ποὺ εἶδαν στὸν ὕπνο τους. Τὰ όνειρα αὐτὰ ὅλοι τους τὰ θεωροῦσαν ὡς ἐμπειρικὴ ἀπόδειξι τῆς θείας πα-ρουσίας, ὡς ἐπιβράβευσιν καὶ ἐνί-σχυσι στὸ νέο τρόπο ζωῆς τους, στὸν αἵρετικὸ δηλαδὴ κόσμο, σὲ συν-δυασμὸ μὲ τὴ μὴνιμη ψευδοπίστησι ὅτι ἐκεῖ γνώρισαν τὸν Χριστὸ ἀληθι-νᾶ.

Δὲν θὰ σταθοῦσι στὴν ἐπισημη-τικὴ ἐρμηνεία τῶν ὀνείρων. Ὁ στα-θοῦσε σ’ ἓνα ἄλλο βασικὸ καὶ θεμε-λιώδη παράγοντα. Στὸ ὅτι στὶς αἵρε-τικές κινήσεις δὲν ὑπάρχει ἡ δυνα-τότητα, ποὺ νὰ μπορεῖ κάποιος νὰ ἀκρίβει τὴς νόθες ἐμπειρίας ἀπὸ τίς γνήσιους καὶ τοῦτο γιὰτὶ ἡ αἵρεσις δὲν ἔχει ὑλὴν πνευματικᾶ κριτήρια.

Ἀκατήχητοι, δυστυχῶς, προηγου-μένως, ἀνεύσονται πειρας καὶ ἀγῶνα πνευματικῆς ζωῆς, χωρὶς ἐμπειρο πνευματικὸ ὁδηγὸ, οἱ πρῶν Ὁρθό-δοξοι δὲν μποροῦν νὰ συνειδητο-ποήσουν ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖο

Είς τὴν Κύπρον κατοχή, εἰς ὅλον τὸν κόσμον Τζιχάντ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τζαμιά καὶ τεμένη!

Τοῦ **κ. Γεωργίου Κούβελα**, Νομικοῦ - Ἐπιτίμου Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως Κυπρίων

(2ον.-Τελευταῖον)

Ὑπάρχουν καὶ Ἑλληνες ἐξτρεμισταί-Ἱμάμηδες!

Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς **28-5-2013** ἀναφέρει σὲ μεγάλῳ ἀνέρωμα τὸν Βρετανικὸν περιοδικὸν THE WEEK γιὰ τοὺς κήρυκες τοῦ μί-σους, ποὺ γυρίζουν τὸν κόσμον δί-νοντας διαλέξεις γιὰ Τζιχάντ, τὸ ὁποῖο καταγράφει περὶπου διακό-σιες περιπτώσεις, ὅπου Ἱμάμηδες ἔδωσαν διαλέξεις σὲ μεγάλα Παν-επιστήμια τῆς Βρετανίας, γίνεται ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὸν Ἑλληνα Ἱμάμη Χαμζά Τζωρζή, ὁ ὁποῖος ἦταν πρῶνι μέλος τῆς ριζοπα-στικῆς ὁμάδας Χίμπτου Ταχρίρ. Ὁ Χαμζά Τζωρζή περιγράφεται ὡς ἕνας «σοβαρὸς, πειστικός, ακραίος καὶ εὐπαιδευμένος» Ἰσλαμιστής, ὁ ὁποῖος, μὲ βστοπ τῆς ἐρευνες, φέρεται νὰ ἐνέπνευε μὲ τὰ κηρύγματά του καὶ τὸν Ταμερ-λάν Τσαρνάφ, ἕνα ἐκ τῶν βιο-βιοτῶν τῆς Βοστώνης. Τὸ περιο-δικὸ ἀναφέρει ἀκόμη ὅτι στὰ κη-ρύγματα τοῦ υποστηρίζει ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι ἀπορρίπτουν τὴν Ἱδέα τῆς Ἑλευθερίας τοῦ Λόγου, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἱδέα τῆς Ἑλευθερίας ἐν γένει!

Ἡ **Τζιχάντ** τρομοκρατεῖ τὴν Εὐρώπην Ὁ «**ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ**» τῆς **15ης Ἰουνίου 2014** σὲ ἔγκυρο ρε-πορτάζ τῆς Νατάσας Παυλοπού-λου ἀναλύει τὴν πρόσφατη ἔΚθε-ση τῆς Ἑθνικῆς Κοινοβουλίας γιὰ τὴ Μελέτῃ τῆς Τρομοκρατίας ποὺ ἔδωσε στὴ δημοσιοσότητα τὸ Στίβτ Ντάρτμεντ καὶ δίνει τὰ ἐξῆς ἀκρώς σημαντικὰ, τρομακτικὰ καὶ ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα:

1.-Οἱ ἐπὶθεσις τῆς **τῆς ὑπο-γραφῆς τῆς «Ἀλ Κάιντα»** αὐξήθη-καν κατὰ **43%**, φτάνοντας τῆς **9.907**. Ἀφῆσαν πῶς τους **17.800 νεκρούς** καὶ περισσότερους ἀπὸ 32.000 τραυματίους καὶ σημεῖω-σιν κατὰ κύριο λόγο σὲ Ἀφγανι-στάν, Πακιστάν, Ἰράκ, Νιγηρία, Φι-λιππίνες, Σομαλία, Συρία, Ταϊλάν-δη καὶ Ὑεμένη.

2.-Ὁ ἀριθμὸς τῶν Τζχαντιστῶν σήμερα εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ποτὲ, ἐξῆγι ὁ Σίθ Τζόουνς, εἰδικὸς στὴν ἀντιμετώπιση τῆς τρομοκρατίας στὸ Rand Corpora-τιον. Πάνω-κάτω ἔχουν τὸν ἴδιον στόχο, δηλαδὴ τοὺς «ἀπιστους», διαφέροντες ὅμως στὴ σκληρότητα τῶν μεθόδων τους καὶ δραματί-ζονται κατὰ κύριο λόγο τὴ δημι-ουργία ἐνὸς Χαλιφάτου, ὅπου θὰ ἐφαρμοζόκεται ὁ Ἰσλαμικὸς Νόμος (Σαρία).

3.- Ἡ **Ἄλ Κάιντα**, σημειώνει ὁ Τζόουνς, θυμίζει σήμερα ὅλο καὶ λιγότερον ἕνα τροχὸ μὲ πολλὰς ὑμὸκεντρες ἀκτίνες καὶ περισσό-τερο ἕνα ἰσθὶ ἀράχνης ποὺ συνε-νώνει ὁμοιόεατες ἐξτρεμιστές. Οἱ ὁμάδες ποὺ ἀποσχίστηκαν ἀπὸ τὴν «Ἀλ Κάιντα» **εἶναι πὺ ἐπικίν-δυνες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μητέρα ὁργάνωσι!**

4.-Τὸ παράδειγμα τῆς «**Μπόκο Χαράμ**» (Ἡ Δυτικὴ Ἑκπαίδευση εἶναι ἄμωρτα) ποὺ δρὰ στὴ Νιγη-ρία εἶναι χαρακτηριστικὸ. Ἡ Ἰσλα-μιστικὴ ὁργάνωσι τοῦ διαβόητου Ἀμπουμπακάρ Σέκκου ἀντλεῖ ἐμπνευσὶ ἀπὸ τὴν «Ἀλ Κάιντα», ὠστόσο δρὰ μόνῃ τῇ καὶ ἀντλεῖ χρηματοδότησι ἀπὸ ἡπαιστίες καὶ ἀπαγωγὲς ἐντὸς τῶν συνόρων. Ἀνάλογη εἶναι ἡ δράσι καὶ τῶν Πακιστανῶν Ταλιμπάν (ΤΤΡ), ποὺ πρὶν ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα αἰματοκύ-λιαν τὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιον τοῦ Καράτσι καὶ λίγες ὥρες μετὰ ἐα-ναγύττησαν μὲ μίαν νέα προειδο-ποίησι τὴν ἐπίθεσιν. Τὸ ΤΤΡ εἶναι μία ὁργάνωσι-ὑπομέλεια ἐνοπλων Ἰσλαμιστικῶν ὁργανώσεων ποὺ ἰδρύθηκε τὸ 2007 καὶ διατηρεῖ στὴν συμμαχικὴ σχέσιν μὲ τοὺς Ἀφγανούς Ταλιμπάν. **Στόχος του εἶναι νὰ ἐφαρμόσει τὴ Σαρία** καὶ νὰ πληθεῖ τὴν οἰκονομία τῆς χώρας, ἀπομεινώνοντάς τὴ διεθνῶς καὶ παγώνοντάς τὴ εἰρηνευτικές διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Κυβέρ-νησι τοῦ Ναοαύζ Σαρίφ. Οἱ ἐπιθέ-σεις στὸν ἀερολιμένα τοῦ Καρά-τσι φέρουν τὴν υπογραφή Οὐζμπέκων ἐξτρεμιστῶν, ποὺ συν-εργάζονται μὲ τοὺς μαχητὲς τοῦ ΤΤΡ. Τὸ Ἰσλαμικὸ Κίνημα τοῦ

Οὐζμπεκιστάν, τὸ ὁποῖο ἰδρύθηκε τὸ 1991, ἐπιδιώκει νὰ ἀνατρέψει τὸν Πρόεδρο Ἰσλάμ Καρίμοφ καὶ ἔχει τὶς βάσεις του στὸ βορρεῖο Ουαζχριστάν.

Οἱ Τζιχαντισταὶ σφάζουν Ὁ «ΣΩΤΗΡ» στὸ φύλλο 2094 τῆς 1ης - 15ης Αὐγούστου 2014 ἀναφέρει στὴν εἰδησι ποὺ δη-μοσίευσε τὸ γνωστὸ εἰδησιογρα-φικὸ περιοδικὸ Spiegel καὶ μὰς με-ταφέρει στὸν χώρο τῆς τραγωδίας ποὺ υφίστανται τὰ τελευταῖα χρό-νια οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Ἰράκ. Ἰδοὺ τί ἔγραψε: «Ζοὺν ἐλεύθεροι – πο-λιορκημένοι ἀπὸ τοὺς ἀνελήπτους Τζιχαντιστὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ «κατα-πινοῦν» τὸ Ἰράκ καὶ τὴ Συρία στή-νοντας τὸ δικὸ τους Χαλιφάτο. Εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ Καρακός, μίας πόλης στὸ Ἰρακινὸ Κουρδι-στάν, ἀνάμεσα στὴ Μοσούλη καὶ τὴν Ἑρμύλη».

Ἡ **Εὐρώπη** ἔχει ἀλωθθῇ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 18ης Ἀ-γούστου 2014 σὲ σχόλιό τοῦ Λό-γου Δημοσιογράφου Δήμου Πλίνι-ου γράφει: Ποιοὶ δὴ τὴν ὑπερασ-ποιοῦν; Σὰν τὰ κοτόπουλα, στὸ γό-νατον, σφάζουν τοὺς Χριστιανούς οἱ Τζιχαντισταί! Ὅσοι ἔχουν ἀμφι-βολία γιὰ τὸ ποὺ ὀδηγεῖ ὁ εὐρω-παϊκὸς ἐξισλαμισμὸς καλὰ θὰ κά-νουν νὰ ἐμπήσουν! Ἡ **Εὐρώπη** ἔχει ἀλωθθῇ καί, ἀν δὲν ἀντιδρά-σει, ἕνα πρῶι θὰ βρεθεῖ διεμένη, ὅπως οἱ πολιτικοὶ μας ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχες! Ὅποιοι παρα-κολούθησε τὸν Πανευρωπαϊκὸν Ἀγῶνας πῆρε μίαν γεύσι: Τούρκοι ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία. Δανοὶ ἀπὸ τὴν Κέννα, Σουλεῖμάν ἀπὸ τὴ Νορβη-γία, Μοχάμαν ἀπὸ τὴ Σουδηία, Σομαλῶ ἀπὸ τὴ Βρετανία, Ἀφρι-κανοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Εἶναι αὐτοὶ «Πανευρωπαϊκοί». Δὲν εἶναι ρατσιστικὸ τὸ πρόβλημα – εἶναι πολὺ πὺ βαθύ. **Μακάρι νὰ πέ-σει ἡ Εὐρώπη «ἐκ τῶν ἑσῶς», ὅπως ἡ Κωνσταντινούπολις. Ποιὸ, ὅμως, θὰ τὴν ὑπερασπιστοῦν, ὅταν ὑπάρξει ἀνάγκη;**

Ἡ **Κερκόπορτα** τοῦ Ἰσλαμισμού Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 2ας Σε-πτεμβρίου 2014 στὸ κύριο ἀρθρο τῆς ἐπισημαίνει καὶ τὰ ἐξῆς: Κό-βουν λαμοῦς μπροστὰ σὲ κάμε-ρες, ἀλλὰ καὶ ἐκτός... ἀέρα. Γδέρ-νουν ζωντανὸς ἀντιπάλους τους, σταυρώνουν Χριστιανούς καὶ ἐν γένει «ἀλλοπίστους». Ἐκτελοῦν δὲ λιββολισμοὺς γυναικὲς ποὺ διεπράξαν τὸ ἔγκλημά νὰ παν-τρευστοὺ λόγω ἔρωτα. **Σφάζουν καὶ ἀποκεφαλίζουν μικρὰ παιδιὰ. Θάβουν ζωντανούς τοὺς «εἰρετι-κοὺς».** Καίτε σπῖτια, Ἐκκλησίες, χωρὶα ὀλόκληρα. Ὑπακούουν μό-νο στὸ Κοράνι καὶ στοὺς στρατιω-τικούς ἐπιτελεστές τους. Εἶναι οἱ στρατιώτες τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους καὶ δὲν πρόκειται νὰ σταμα-τήσουν τὸν πόλεμό τους μέχρι ὀλόκληρη ἡ ὑδρόγειος νὰ ἐφαρ-μόσει τὴ Σαρία, τὸν Ἰσλαμικὸ Νό-μο. Τὰ «κατορθώματα» τους, οἱ ἀνεπιτυχεῖς κτηνώδεις τους, ἔχουν πλημμυρίσει τὴν τηλεόρασι καὶ ὅλα τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύω-σης.

Ἡ **Τζιχάντ** ἔφτασεν εἰς τὴν θύραν μας! Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 3ης Σε-πτεμβρίου 2014 κροεῖτὶ τὸν κώδη-να τοῦ θανάσιμου κινδύνου καὶ γράφει ὅτι «Ἡ Τζιχάντ ἔφτασε στὴν πόρτα μας». Καὶ ὅτι: «Στρα-τοπέδα ἀκραίων στὴν Ἀλβανία! **Θὰ διαπράξουν σύντομα θηριωδίες στὴν Εὐρώπη,** δηλώνει ὁ Ἀμπντά-λα». Καὶ συμπληρώνει: «Ἡ Διεθνὴς Ἀμνηστία ἔχει χαρακτηρίσει τὴ δράσι τῆς ὁργάνωσις στὸ βορρεῖο Ἰράκ «**Ἐθνικὴ καὶ Θρησκευτικὴ Ἐννόκαθαρσι**». Διαθετεῖ ἀποδεί-ξεις γιὰ «**μαζικὲς δολοφονίες**» στὶς 3 καὶ στὶς 15 Αὐγούστου, μὲ ἐκατοντάδες θύματα στὴν πε-ριοχὴ Σινιάφ, ὅπου ζοῦν μέλη τῆς Κοινοβρῆτικῆς μειονότητας Γεζνίτι. Στόχος τους θεωροῦνται ἐπίσης οἱ Χριστιανοί, οἱ Σίιτες καὶ οἱ Τουρκιμένοι τοῦ βορείου Ἰράκ».

Ἀποκεφαλισμοὶ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 17ης Νο-

Νέα ἀπόπειρα ἐμπρησμοῦ

Νέα ἀπόπειρα ἐμπρησμοῦ ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸν κτη-ρίον, ὅπου στεγάζεται ἡ Πα-τριαρχικὴ Γεραιτικὴ Σχολὴ τῆς Ἀγίας Σιών εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μὲ ἀνακοίνωσιν του τὴν 26ην Φε-βρουαρίου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέ-ρει:

«Ἀναστάσιον ἐπικρατεῖ ἀπὸ τὸ πρῶι στοὺς κόλπους τοῦ Πατριαρ-χεῖου Ἱεροσολύμων μετὰ τὴν ἀπο-πειρα ἐμπρησμοῦ ποὺ ἐπληρώσαν ἀγνώστοι τὰ ἐφημερήματα τῆς 13ης/ 26ης Φεβρουαρίου 2015, ὅταν δύο ἀγνώστοι μετμεμειωμέ-νι (μασοφόφοι) ἐβρίξαν ὕλην πυρὸς εἰς τὸ κτηρίον τῆς Πα-τριαρχικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Ἀγίας Σιών διά μέσου παραθύρου τοῦ λουτροῦν τῆς ἀνατολικῆς πτέρυ-γας αὐτοῦ, τῆς προσκεκολλημέ-νης τῷ αὐτοῦ κοιμητηρίῳ τοῦ Πα-τριαρχεῖου.

Εἰς τὸ ἐν λόγω κτηρίον φοιτοῦν δόκιμοι μαθηταὶ Γυμνασίου καὶ Λυκείου, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἐνταξιν αὐτῶν εἰς τὴν Ἀγιοταφι-κὴν Ἀδελφότητα.

Τὸ ἀναθῆν ἀπὸ τῶν ἐμπρη-στῶν πυρ, ἐξαπλωθῆν καὶ ἀνυψω-θῆν, ἐγένετο αἰσθητὸν ὑπὸ τὴν ἀπο-βροχίαν καὶ τῆς Πυροσβε-στικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἰσραήλ, ἡ ὁποία καὶ προσπρέεσσα κατέσβεσε τοῦτο, ὥστε ἐκ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης νὰ μὴ ὑπάρχουν ἀνθρώπι-να θύματα, παρὰ μόνον ζημία εἰς τὸ κτηρίον. Οἱ ἐμπρησταὶ ἐγραψαν ἐπίσης εἰς τοὺς τοίχους τοῦ κτηρί-ου συνθήματα προσβλητικὰ ἐναν-τίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παρόμοια παραβίασις καὶ ἐπι-θέσεις ἀνευ ἐμπρησμοῦ ἐγένοντο ὑπὸ ἀκράϊων θρησκευτικῶν Ἰου-δαϊκῶν στοιχείων κατὰ τὰ παρελ-θόντα δύο τελευταῖα ἐτὶ κυρίως εἰς τὸν ἑξωτερικὸν χώρον τῆς Σχολῆς, ἰδιοκτησίαν τοῦ Πατριαρ-χεῖου.

Ὁ ἐξοχώτατος Πρόεδρος τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ κ. Ρευθεν Ρί-βλιν διὰ προσωπικῆς τηλεφωνικῆς συνδιαλέξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱερο-σολύμων κ.κ. Θεόφιλον κατεκρί-νεσε ἀπεριφρόνητος ὡς ἀπαράδε-κτον καὶ καταδικαζέων τὴν βίαιαν πράξιν ταύτην».

Μεμβρίου 2014 ἀναδημοσιεύει ρε-πορτάζ τοῦ τελευταίου τεύχους τοῦ ἱταλικοῦ περιοδικοῦ «Panora-μα», ποὺ ἀναφέρειται στοὺς ἀπο-κεφαλισμοὺς ποὺ κινηματογρα-φοῦνται καὶ παρουσιάζονται σὰν «τῆλεοπτικὴ σειρά» σὲ μορφή ντοκιμαντέρ, μὲ στίλ Χόλιγουντ, καὶ καταλήγοντας ὅτι «τὸ Χαλιφά-το ἔχει υιοθετήσῃ τοὺς κανόνες τῆς δυτικῆς ἐπικοινωνίας». Λίγο μετὰ τὴν εὐστοχὴ διαπίστωσι τοῦ ἱταλικοῦ δημοσιογράφου ἀκολού-θησε ἕνας ἀκόμη ἀποκεφαλισμὸς ὁμήρου τοῦ Ι.Κ., αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι δημοσιογράφου, ἀλλὰ μέλους ἀνθρωπιστικῶν ὁργανώσεων. Στὸ βίντεο τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ νεαροῦ Ἀμερικανοῦ Πίτερ Κά-σινγκ διὰ χειρὸς τοῦ γνωστοῦ Τζόν, περιλαμβάνεται καὶ ὁ μα-ζικὸς ἀποκεφαλισμὸς 12 Σύρων ἀχιμαλιτῶν. Μόνον ποὺ στὴν περί-πτωσι αὐτὴ ἔχει προσηγηθεῖ μία «παρέλασι», στὴν ὁποία τὰ θύμα-τα ἐμφανίζονται νὰ περπατοῦν δί-πλα στοὺς δημίους τους, παρου-σιάζοντας ἕνα πρωτοφανὲς φρι-καστικὸ θέαμα.

Μετὰ λοιπὸν, ἀπ' ὅλες αὐτέες τὶς φρικαλεότητες τῶν Τζιχαντιστῶν ἐμεῖς τί κάνουμε; **Χτίζουμε Τζαμιά καὶ Τεμένη ἢ φράζουμε τὸ δρόμο τῶν Τζιχαντιστῶν; Νὰ μὰς βοηθή-σει ὁ Κύριος τῆς Ἀγάπης νὰ τοὺς φράξουμε τὸ δρόμο καὶ ἀκού-σουμε τὶς φωνὲς ἀπόννησος καὶ διαμαρτυρίας ὧων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζουν;**

Ἀρχιεπίσκοπος: Σφάζουν Χριστιανούς Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀπόννη-σι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδας Κυρίου Κυρίου Ἰερώνυμου, ποὺ σὲ συνέντευξιν στὴν Τηλεόρασι τοῦ «Antenna» καὶ στὸν Δημοσιογράφο κ. Γεώρ-γιου Παπαδόκη τὴν 26η Ἰουνίου 2014 δηλώσε γιὰ τὸ Τέμενος στὴν Ἀθήνα: «Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δώσει τὴν συγκατάθεσιν ἐδῶ καὶ 15 χρό-νια. Εἴθε πεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ δώ-σει ἔκτασι στὸ Σχίστιο γιὰ Κοιμη-τήριον Μουσουλμάνων. Εἴχαται νὰ θὰ βοηθήσουμε. Μετὰ τὰ τελευ-ταῖα γεγονότα στὴ Συρία, ὅπου **σφάζονται σὰν ἀρνία οἱ Χριστιανοὶ εἰς ἐπιφυλάκιους.** Πρέπει νὰ τοῖς κάνουμε ἡ νὰ τοῖς βάλουμε σὲ δια-πραγμάτευσι; Κι ἐπίσης ποιοὶ θὰ τοῖς διοικούν, ποιοὶ θὰ διδάσκουν; Τὸ σκεπτόμα, ἀλλὰ νὰ καθίσουμε καὶ νὰ μιλήσουμε. **Γιατὶ ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ πάμε στὸ Σουδάν καὶ τὸ Σουδάν θέλει νὰ φτιάξει ἐδῶ Τζαμί».**

Ματέο Ρέντσι: Ἀνάξιον Ὁ Ἰταλὸς Πρωθυπουργὸς ὅταν ἀνέλαβε τὴν Προεδρία τῆς Εὐρω-παϊκῆς Ἑνώσις, ὑπογράμμισε τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπερασπισθεῖ ἡ Εὐρώ-πη τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι διοκνόνται σήμερα σὲ ὀλόκληρον τὸν κόσμο καὶ εἶπε τὰ ἀκόλουθα: «Ἄν δὲν ἐξοργιστοῖμαι μπροστὰ στὴν περὶπτωσι μίας γυναικας, τὸ συζητῶμα, ἀλλὰ νὰ καθίσουμε καὶ νὰ μιλήσουμε. **Γιατὶ ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ πάμε στὸ Σουδάν καὶ τὸ Σουδάν θέλει νὰ φτιάξει ἐδῶ Τζαμί».**

Ἡ **Κερκόπορτα** τοῦ Ἰσλαμισμού Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 2ας Σε-πτεμβρίου 2014 στὸ κύριο ἀρθρο τῆς ἐπισημαίνει καὶ τὰ ἐξῆς: Κό-βουν λαμοῦς μπροστὰ σὲ κάμε-ρες, ἀλλὰ καὶ ἐκτός... ἀέρα. Γδέρ-νουν ζωντανὸς ἀντιπάλους τους, σταυρώνουν Χριστιανούς καὶ ἐν γένει «ἀλλοπίστους». Ἐκτελοῦν δὲ λιββολισμοὺς γυναικὲς ποὺ διεπράξαν τὸ ἔγκλημά νὰ παν-τρευστοὺ λόγω ἔρωτα. **Σφάζουν καὶ ἀποκεφαλίζουν μικρὰ παιδιὰ. Θάβουν ζωντανούς τοὺς «εἰρετι-κοὺς».** Καίτε σπῖτια, Ἐκκλησίες, χωρὶα ὀλόκληρα. Ὑπακούουν μό-νο στὸ Κοράνι καὶ στοὺς στρατιω-τικούς ἐπιτελεστές τους. Εἶναι οἱ στρατιώτες τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους καὶ δὲν πρόκειται νὰ σταμα-τήσουν τὸν πόλεμό τους μέχρι ὀλόκληρη ἡ ὑδρόγειος νὰ ἐφαρ-μόσει τὴ Σαρία, τὸν Ἰσλαμικὸ Νό-μο. Τὰ «κατορθώματα» τους, οἱ ἀνεπιτυχεῖς κτηνώδεις τους, ἔχουν πλημμυρίσει τὴν τηλεόρασι καὶ ὅλα τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύω-σης.

Ἡ **Τζιχάντ** ἔφτασεν εἰς τὴν θύραν μας! Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 3ης Σε-πτεμβρίου 2014 κροεῖτὶ τὸν κώδη-να τοῦ θανάσιμου κινδύνου καὶ γράφει ὅτι «Ἡ Τζιχάντ ἔφτασε στὴν πόρτα μας». Καὶ ὅτι: «Στρα-τοπέδα ἀκραίων στὴν Ἀλβανία! **Θὰ διαπράξουν σύντομα θηριωδίες στὴν Εὐρώπη,** δηλώνει ὁ Ἀμπντά-λα». Καὶ συμπληρώνει: «Ἡ Διεθνὴς Ἀμνηστία ἔχει χαρακτηρίσει τὴ δράσι τῆς ὁργάνωσις στὸ βορρεῖο Ἰράκ «**Ἐθνικὴ καὶ Θρησκευτικὴ Ἐννόκαθαρσι**». Διαθετεῖ ἀποδεί-ξεις γιὰ «**μαζικὲς δολοφονίες**» στὶς 3 καὶ στὶς 15 Αὐγούστου, μὲ ἐκατοντάδες θύματα στὴν πε-ριοχὴ Σινιάφ, ὅπου ζοῦν μέλη τῆς Κοινοβρῆτικῆς μειονότητας Γεζνίτι. Στόχος τους θεωροῦνται ἐπίσης οἱ Χριστιανοί, οἱ Σίιτες καὶ οἱ Τουρκιμένοι τοῦ βορείου Ἰράκ».

Ἀποκεφαλισμοὶ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 17ης Νο-

Οὐζμπεκιστάν, τὸ ὁποῖο ἰδρύθηκε τὸ 1991, ἐπιδιώκει νὰ ἀνατρέψει τὸν Πρόεδρο Ἰσλάμ Καρίμοφ καὶ ἔχει τὶς βάσεις του στὸ βορρεῖο Ουαζχριστάν.

Οἱ Τζιχαντισταὶ σφάζουν Ὁ «ΣΩΤΗΡ» στὸ φύλλο 2094 τῆς 1ης - 15ης Αὐγούστου 2014 ἀναφέρει στὴν εἰδησι ποὺ δη-μοσίευσε τὸ γνωστὸ εἰδησιογρα-φικὸ περιοδικὸ Spiegel καὶ μὰς με-ταφέρει στὸν χώρο τῆς τραγωδίας ποὺ υφίστανται τὰ τελευταῖα χρό-νια οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Ἰράκ. Ἰδοὺ τί ἔγραψε: «Ζοὺν ἐλεύθεροι – πο-λιορκημένοι ἀπὸ τοὺς ἀνελήπτους Τζιχαντιστὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ «κατα-πινοῦν» τὸ Ἰράκ καὶ τὴ Συρία στή-νοντας τὸ δικὸ τους Χαλιφάτο. Εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ Καρακός, μίας πόλης στὸ Ἰρακινὸ Κουρδι-στάν, ἀνάμεσα στὴ Μοσούλη καὶ τὴν Ἑρμύλη».

Ἡ **Εὐρώπη** ἔχει ἀλωθθῇ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 18ης Ἀ-γούστου 2014 σὲ σχόλιό τοῦ Λό-γου Δημοσιογράφου Δήμου Πλίνι-ου γράφει: Ποιοὶ δὴ τὴν ὑπερασ-ποιοῦν; Σὰν τὰ κοτόπουλα, στὸ γό-νατον, σφάζουν τοὺς Χριστιανούς οἱ Τζιχαντισταί! Ὅσοι ἔχουν ἀμφι-βολία γιὰ τὸ ποὺ ὀδηγεῖ ὁ εὐρω-παϊκὸς ἐξισλαμισμὸς καλὰ θὰ κά-νουν νὰ ἐμπήσουν! Ἡ **Εὐρώπη** ἔχει ἀλωθθῇ καί, ἀν δὲν ἀντιδρά-σει, ἕνα πρῶι θὰ βρεθεῖ διεμένη, ὅπως οἱ πολιτικοὶ μας ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχες! Ὅποιοι παρα-κολούθησε τὸν Πανευρωπαϊκὸν Ἀγῶνας πῆρε μίαν γεύσι: Τούρκοι ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία. Δανοὶ ἀπὸ τὴν Κέννα, Σουλεῖμάν ἀπὸ τὴ Νορβη-γία, Μοχάμαν ἀπὸ τὴ Σουδηία, Σομαλῶ ἀπὸ τὴ Βρετανία, Ἀφρι-κανοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Εἶναι αὐτοὶ «Πανευρωπαϊκοί». Δὲν εἶναι ρατσιστικὸ τὸ πρόβλημα – εἶναι πολὺ πὺ βαθύ. **Μακάρι νὰ πέ-σει ἡ Εὐρώπη «ἐκ τῶν ἑσῶς», ὅπως ἡ Κωνσταντινούπολις. Ποιὸ, ὅμως, θὰ τὴν ὑπερασπιστοῦν, ὅταν ὑπάρξει ἀνάγκη;**

Ἡ **Κερκόπορτα** τοῦ Ἰσλαμισμού Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 2ας Σε-πτεμβρίου 2014 στὸ κύριο ἀρθρο τῆς ἐπισημαίνει καὶ τὰ ἐξῆς: Κό-βουν λαμοῦς μπροστὰ σὲ κάμε-ρες, ἀλλὰ καὶ ἐκτός... ἀέρα. Γδέρ-νουν ζωντανὸς ἀντιπάλους τους, σταυρώνουν Χριστιανούς καὶ ἐν γένει «ἀλλοπίστους». Ἐκτελοῦν δὲ λιββολισμοὺς γυναικὲς ποὺ διεπράξαν τὸ ἔγκλημά νὰ παν-τρευστοὺ λόγω ἔρωτα. **Σφάζουν καὶ ἀποκεφαλίζουν μικρὰ παιδιὰ. Θάβουν ζωντανούς τοὺς «εἰρετι-κοὺς».** Καίτε σπῖτια, Ἐκκλησίες, χωρὶα ὀλόκληρα. Ὑπακούουν μό-νο στὸ Κοράνι καὶ στοὺς στρατιω-τικούς ἐπιτελεστές τους. Εἶναι οἱ στρατιώτες τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους καὶ δὲν πρόκειται νὰ σταμα-τήσουν τὸν πόλεμό τους μέχρι ὀλόκληρη ἡ ὑδρόγειος νὰ ἐφαρ-μόσει τὴ Σαρία, τὸν Ἰσλαμικὸ Νό-μο. Τὰ «κατορθώματα» τους, οἱ ἀνεπιτυχεῖς κτηνώδεις τους, ἔχουν πλημμυρίσει τὴν τηλεόρασι καὶ ὅλα τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύω-σης.

Ἡ **Τζιχάντ** ἔφτασεν εἰς τὴν θύραν μας! Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 3ης Σε-πτεμβρίου 2014 κροεῖτὶ τὸν κώδη-να τοῦ θανάσιμου κινδύνου καὶ γράφει ὅτι «Ἡ Τζιχάντ ἔφτασε στὴν πόρτα μας». Καὶ ὅτι: «Στρα-τοπέδα ἀκραίων στὴν Ἀλβανία! **Θὰ διαπράξουν σύντομα θηριωδίες στὴν Εὐρώπη,** δηλώνει ὁ Ἀμπντά-λα». Καὶ συμπληρώνει: «Ἡ Διεθνὴς Ἀμνηστία ἔχει χαρακτηρίσει τὴ δράσι τῆς ὁργάνωσις στὸ βορρεῖο Ἰράκ «**Ἐθνικὴ καὶ Θρησκευτικὴ Ἐννόκαθαρσι**». Διαθετεῖ ἀποδεί-ξεις γιὰ «**μαζικὲς δολοφονίες**» στὶς 3 καὶ στὶς 15 Αὐγούστου, μὲ ἐκατοντάδες θύματα στὴν πε-ριοχὴ Σινιάφ, ὅπου ζοῦν μέλη τῆς Κοινοβρῆτικῆς μειονότητας Γεζνίτι. Στόχος τους θεωροῦνται ἐπίσης οἱ Χριστιανοί, οἱ Σίιτες καὶ οἱ Τουρκιμένοι τοῦ βορείου Ἰράκ».

Ἀποκεφαλισμοὶ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 17ης Νο-

Οὐζμπεκιστάν, τὸ ὁποῖο ἰδρύθηκε τὸ 1991, ἐπιδιώκει νὰ ἀνατρέψει τὸν Πρόεδρο Ἰσλάμ Καρίμοφ καὶ ἔχει τὶς βάσεις του στὸ βορρεῖο Ουαζχριστάν.

Οἱ Τζιχαντισταὶ σφάζουν Ὁ «ΣΩΤΗΡ» στὸ φύλλο 2094 τῆς 1ης - 15ης Αὐγούστου 2014 ἀναφέρει στὴν εἰδησι ποὺ δη-μοσίευσε τὸ γνωστὸ εἰδησιογρα-φικὸ περιοδικὸ Spiegel καὶ μὰς με-ταφέρει στὸν χώρο τῆς τραγωδίας ποὺ υφίστανται τὰ τελευταῖα χρό-νια οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Ἰράκ. Ἰδοὺ τί ἔγραψε: «Ζοὺν ἐλεύθεροι – πο-λιορκημένοι ἀπὸ τοὺς ἀνελήπτους Τζιχαντιστὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κρά-τους, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ «κατα-πινοῦν» τὸ Ἰράκ καὶ τὴ Συρία στή-νοντας τὸ δικὸ τους Χαλιφάτο. Εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ Καρακός, μίας πόλης στὸ Ἰρακινὸ Κουρδι-στάν, ἀνάμεσα στὴ Μοσούλη καὶ τὴν Ἑρμύλη».

Ἡ **Εὐρώπη** ἔχει ἀλωθθῇ Ἡ «**Δημοκρατία**» τῆς 1

Έορτὴ τῆς Π.Ο.Ε

Τὴν 1ην Μαρτίου πρῶτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων. Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου Νέας Ἐρυθραίας τῆς Π.Ο.Ε. ἐτελέσθη πανηγυρική θεία Λειτουργία, ἐγένιν ἡ περιφορά τῶν ἁγίων Εἰκόνων περὶ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἀνάγνωσης ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ἁγίας καὶ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Πλήθος ἀνθρώπων εἶχον προσέλθει εἰς τὸν

ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐψάλον τὸ «αἰώνια ἡ μνήμη». Ἐγένιν ἀνάγνωσης καὶ τῶν ἀναθεμάτων.

Εἰς τὴν καθιερωμένην «τράπεζαν ἀγάπης» ὤμιλησε διὰ τὴν ἐορτὴν ὁ ἱερομόναχος π. Εὐστράτιος Λαυριώτης. Ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὸν κοιμηθέντα Διευθυντὴν Συντάξεως τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» Γεώργιον Ζερβόν, τοῖζων τούς ἀγῶνας τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀμωμότητος πίστεως μας καὶ τῆς Πατρίδος μας.

Τὸ ὁμο-γλωσσάριον, τὸ ὁποῖον παραπέμπει εἰς «Πάθ' Ἄτιμίας»

Τοῦ κ. **Β. Χαράλαμπος**, θεολόγου

Διαβάσαμε σὲ ἱταλικά διαδίκτυακὰ μέσα ἐνημέρωσης, www.il-giornale.it, www.tempi.it, www.imola-oggi.it, ὅτι μὴ ἀπάλλῃλος τοῦ Δήμου τοῦ Μιλάνου, ἡ Barbara Bianchi, ἀπέστειλε στὸν Δήμαρχο τοῦ Μιλάνου, μὴνυμα μὲσω τοῦ Facebook τῆς, τὸ σχολικό ἐντύπο ἐγγραφῆς τῶν παιδιῶν τῆς, διαγράφοντας τὴ λέξη «γονέας 1» (genitore 1) καὶ σημειώνοντας μὲ θάρρος «Εἰμαι μητέρα καὶ ὄχι "γονέας 1"» (Io sono la mamma non il genitore uno).

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Barbara Bianchi διάλεξε νὰ υπογράψῃ τὸ σχολικό ἐντύπο ἐγγραφῆς τῶν παιδιῶν τῆς, ἀπευθυνόμενῃ στὸν Δήμαρχο τοῦ Μιλάνου Giuliano Pisapia, καὶ τῆ θαρραλέα σημείωσε «τὸ κατὰλαβες»· Ἡ ἐταιρική ἐπιβολὴ τῶν Ἀρχῶν τῆς Τοπικῆς Αυτοδιοίκησης τοῦ Μιλάνου, γιὰ τὴ μὴ ἀνοφορά τῶν λέξεων πατέρας ἢ μητέρα βρῆκε τούτῃ τὴν ἐξέλιπναι θαρραλέα ἀντίδραση.

Κατὰ ἀνάλογον, γὰ ἀντικατάσταση τῶν ὀρων πατέρας καὶ μητέρα σὲ «γονέας 1» καὶ «γονέας 2», ἀναφέρθηκε στὴ Βενετία, κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς Δημοτικῆς Συμβουλίου Camilla Seibezitz. Τοῦτο ἀνέφερε παλαιότερα ἡ ἐφημερίδα «Corriere del Veneto» σὲ δημοσίευσή της, ἡμερομηνίας 30 Αὐγούστου 2013, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Ἀρκετὰ μὲ τὴ μαμά καὶ τὸν μπαμπά "Στὶς ἐνόητες; Δεύτερος γονέας"» (Basta con mamma e papà "Sui moduli - Secondo genitore").

Παρόμοια περίπτωσι μὲ τὸ ἀπαράδεκτο ὁμο-γλωσσάριον, ἦταν καὶ τὸ ἐγγράφο ποὺ εἶχε σταλῇ στοὺς ἐκπαιδευτικούς Μέσης Ἐκπαίδευσής, σὲ μία Σχολικὴ Περιφέρεια στὴ Νεμπρσκά τῶν ΗΠΑ, τὸ ὁποῖο «συμβούλευε» νὰ χρησιμοποιοῦνται ἐκφράσεις ὅπως «μὴν πηγαῖν» ἀντὶ ἀγορῆ καὶ κορίτσι. Ἡ ἀνθροπώρεσι ἀδιόφορα κάποιων, ποὺ προφασίζονται τὸ «φιλέλευθερο» καὶ «προοδευτικό» φρόνημά τους, μὲ γλωσσάριον τὸ ὁποῖο παραπέμπει σὲ «πάθ' ἄτιμίας».

Παρόμοιο ἐπίσης ἀπεχθὲς ὁμογεγονὸς δημοσιεύθηκε στὴν Γαλλικὴ ἐφημερίδα «Le Monde», γιὰ τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ μέρους τῆς Ἀκαδημίας τῆς Νάντης, στὴ Δυτικὴ Γαλλία, στὶς 16/5/2014 νὰ ὀρισθῇ ὡ «ἡμέρα τῆς φύλλας» (La journée de la jure), ὅθεν κατὰ τὸν σεξισμόν, τὸ ὁποῖο φανερώνουν ἀλλοτρεῖς προθέσεις. Τὸ λυπηρὸ τοῦτο γεγονός, πραγματοποιήθηκε σὲ 27 Λυκεία τῆς Νάντης, ποὺ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Γαλλίας ἐξεκπελάοντες ἀπαράδεκτες σκοπιμότητες καὶ γιὰ τοῦτο ἐγένε ἀντικείμενον γενικῆς κατακραυγῆς. Κι ὅλα τούτα, στὴν Εὐρώπῃ, στὴν ὁποία πλανᾶται ἡ λεγόμενη «θεωρία τοῦ φύλλου», ποὺ τελικὰ υποστηρίζει τὴν δυνατότητα ἐπιλογῆς

Ἡ Αὐστρία ἀπηγόρευσε τὰς ξένας χρηματοδοτήσεις τῶν τζαμιῶν

Συμφώνως πρὸς πληροφoρίας τοῦ διαδίκτυου ἰστοτόπου «echtedoros-a.gr» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 27ην Φεβρουαρίου:

«Τὸ αὐστριακὸ Κοινοβούλιو τὴν Τετάρτῃ, ἐνέκρινε ἓνα σχέδιον νόμου γιὰ τὴ ρύθμισιν τῶν σχέσεων μὲ τὴ μουσουλμανικὴ κοινότητα τῆς χώρας.

Σύμφωνα μὲ τὸ νέο νόμο, οἱ πολῖτες τῆς Αὐστρίας, ποὺ ὁμολογῶν φανερά τὸ Ἰσλάμ, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ πᾶνε νὰ ἐργασθῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν μουσουλμανικῶν ἐορτῶν καὶ προτείνονται εὐκαιρίες, γιὰ νὰ προσκυνήσων ἢ νὰ Ἀάβουν πνευματικὴν διδασκαλίαν» οἱ ἐγκλιστοὶ στὶς φυλακὰς ἢ οἱ εὐρίσκοντες τὸν νοσοκομεῖο γιὰ νοσηλείαν.

Ὡστόσο, ὁ νόμος ἔχει ἓνα σημαντικὸ περιοριστικὸ στοιχείο, θέτει σὲ ἐντονὴ κριτικὴ τὴν ἡγέτες τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητος στὴν Αὐστρία.

Ἐτοί ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς, σὲ αὐτὴν τὴ χώρα, ἀπαγορεύεται ὁποιαδήποτε χρηματοδότηση ἀπὸ

τὸ ἐξωτερικὸ στὰ τζαμιά, στὰ θρησκευτικὰ σχολεῖα, στὰ ἰσλαμικὰ πολιτιστικὰ κέντρα καὶ θέτονται περιορισμοὶ στοὺς ἱμᾶμηδες (ἡγῆτορες τῶν τζαμιῶν) καθὼς καὶ στοὺς ἡγέτες τῶν μουσουλμανικῶν ἐνώσεων ποὺ δὲ μποροῦν νὰ καταλαμβάνουν τὴ θέση αὐτή, ἐάν δὲν ἔχουν τελειώσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν στὰ αὐστριακὰ πανεπιστήμια.

Βασικὸ, ἐπίσης, στοιχείο εἶναι ὅτι οἱ θρησκευτικὲς θέσεις τῶν μουσουλμανικῶν δὲ καθορίζονται καὶ δὲ ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ κράτος.

Ὁ ὑπουργὸς Κοινοτήτων Σμερτσαν Κούρτζ καθόρισε τὸ νέο νόμο ὡς «μεροληπτικὸ» καὶ «ἀντίθετον μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰσλάμ».

Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιον, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις θέλει νὰ δημιουργήσῃ στὴ χώρα «ἓνα Ἰσλάμ μὲ αὐστριακὸ χαρακτήρα».

Ἄλλοι μουσουλμᾶνοι ἡγέτες καταδικάζουν ἐπίσης τὸ νέο νόμο, δὴλουν ὅτι σκοπεύουν νὰ προσβάλλουν τὸν νόμο στὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριον.

(2ον)

Μέσα στὴ θεία Λειτουργία ὑπάρχει ὅλη ἡ πίστις μας, ὅλα τὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας καὶ ὅλη ἡ χριστιανικὴ ζωή.

Γι' αὐτὸ ἔλεγε καὶ ἓνας σύγχρονος ἱεραπόστολος, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀφρική: «Ἐγὼ προσπαθῶ νὰ μάθω ἐκείνους ποὺ ἀσπάζονται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὀρθοδοξία, νὰ τοὺς διδάξω καὶ νὰ ζήσουν τὴν θείαν Λειτουργία καὶ μοῦ φθάνει αὐτό. Ὅταν ἔξερουν πῶς γίνεται τὸ μυστήριον –ὅσο τὸ δυνατόν– τῆς θείας Λειτουργίας καὶ τὸ ζοῦν, αὐτοὶ εἶναι πολὺ σημαντικὸ γιὰ κείνους ποὺ προσέρχονται στὴν πίστιν καὶ γίνονται ὀρθόδοξοι».

Εἰμεθα στὴν ἀρχή, ἐκεῖ ὅπου ὁ διάκονος ἀναπέμει τις αἰτήσεις, τὰ εἰρηνικά, καὶ ἰδιαίτερως ἀπόψε θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐρμηνεύσουμε αὐτὴ τὴν αἴτηση «Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Ναοῦ τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν», δηλαδὴ γι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἅγιον Ναὸ καὶ γιὰ κείνους, ποὺ μαῖνουν ἐδῶ μέσα μὲ πίστιν, μὲ εὐλάβεια καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριον.

Ναὸς τῆς ἐνορίας εἶναι τὸ πνευματικὸ μας κέντρο. Ἡ φράσις «πνευματικὸ κέντρο», λέγεται ἐδῶ μὲ πραγματικὴν σημασία. Πνευματικὰ κέντρα ἀκούμε πολλὰ, ἀλλὰ ἐμεῖς ἓνα πνεῦμα θέλουμε, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, λέγει σεβασμιος σύγχρονος ἱεράρχης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς θείας Λειτουργίας.

Ἐδῶ ἴσως ἔχουν θέση τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «ἀγαπᾷτο, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ὂντι». Νὰ μὴ πιστεύετε σὲ κάθε πνεῦμα, ἀλλὰ νὰ ἐξετάζετε τὰ πνεύματα, ἐν εἰναι ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅσο περισσότερο οἱ ἄνθρωποι χρῆσιμοποιοῦν τις λέξεις «πνεῦμα» καὶ «πνευματικὰ», τόσο ἡλιώτερον ἔχουν σχέσεις μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Οἱ πραγματικὰ πνευματικὸι ἄνθρωποι δὲν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν πνευματικότητά τους. Πραγματικά, ἀδελφοί μου, πολλοὶ καὶ μάλιστα λογοτέχνες, ποὺ προσφέρουν στὸ λαὸ μας ἄγρυπα καὶ πολὺ διηλητήρια, δυστυχῶς, θέλουν νὰ ὀνομάζωνται πνευματικὸι ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν εἶναι πνευματικὸι ἄνθρωποι, δὲν ζοῦν κατὰ Θεόν. Καὶ ἐνῶ μπορούσαν μὲ τὸ χάρισμα καὶ τὰ χαρίσματα, ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν ὅμως καλὸ στοὺς ἀδελφούς τους, στὸν τόπο μας, μὲ τὴν πέννα τῶν δυστυχῶς γκρεμιστῶν καὶ κάνουν μεγάλον κακὸ στὶς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν μας.

Δὲν εἶναι λοιπὸν πνευματικὸι ἄνθρωποι καὶ αἱ ἀκούουν ὅτι εἶναι πνευματικὸι καὶ λόγον, ὅπως αὐτοὶ οἱ προηγούμενοι, οἱ πραγματικὰ πνευματικὸι ἄνθρωποι δὲν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν πνευματικότητά τους. Εἶναι, ἀν θέλουμε καὶ μὲ πῶ ἀπλὰ λόγια οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲν αἰσθάνονται καὶ ποτὲ δὲν λένε αὐτὸ τοῦ πράγμα, ἀλλὰ ἀντιθέτως προχωροῦν στὴν ταπεινότητα, ὅπως ὁ μαθητὰς τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἔλεγε ὅτι εἶναι Ἀπόστολος, δούλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν συνεχείᾳ φθάνοντας στὴν πρὸ βαθεῖα πνευματικότητα, ἔλεγε «δὲν εἰμαι ἀξίος νὰ ὀνομαζῶμαι Ἀπόστολος, ἐγὼ εἰμαι τὸ ἐκτρώμα, διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν».

Κατὰ συνέπεια καὶ οἱ τόποι, ποὺ μὲ διαφόρους τρόπους, λέγονται πνευματικὰ κέντρα· καὶ ἔχουμε γεμίσει ἀπὸ τέτοια κέντρα δυστυχῶς στὴς ἡμέρας μας –δὲν εἶναι πάντα τέτοια, ὅπως θέλουν νὰ ὀνομάζονται, «Ἐν εἰναι ὁ Θεός» καὶ ὀνομαζοῦνται. Ἐν εἰναι ὁ Θεός, ἐγὼ εἰμαι τὸ ἐκτρώμα, διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν».

Τὴν φράσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὴν σὴν Πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολήν «ἀρεσνοκοίτας... καὶ εἰ τίς ἔτερον τῇ ὑγιαίνοντι δασκαλίᾳ ἀντικείμεν» (Α' Τιμ. 1,10), ἐκθέτουμε ἀναφέρεται στὸ γεγονός, ὅτι τὰ «πάθ' ἄτιμίας» ἐν τέλει ἀντιστρατεύονται τὴν ἀληθινὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδὴ τελικὰ, ὁ λεγόμενος ἐκκοινωνισμός, γίνεται ἀνοχηρισμός, ὅπου ἡ θεματολογία προσέγγισι τοῦ, γέμει παραδειγματῶν, τὸν Σοδομικὸ καὶ Γομορρικὸν σκότος.

*Ἐξελογισμός καὶ μίσησις» - ἐκφρασις τοῦ ἔξοντος Χριστοφόρου Παπουλάκου, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ ἄδεια γράμματα.

Ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ τὸ «Τάμα τοῦ Ἐθνους»

Συμφώνως πρὸς πληροφoρίας τοῦ ἰστοτόπου «iegonima.gr» τῆς 27ης Φεβρουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Νικόλαος κατὰ τὰ μέσα Φεβρουαρίου ἀπέστειλεν ἑπιστολὴν εἰς τὸν Σωματεῖον «Οἱ Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἐθνους», τὴν ὁποῖαν καὶ ἐκονομίστηκε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Γερώνιον.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τὸν ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων:

«Σὲ προσωπικὴ ἐπικοινωνία ποὺ εἶχα πρόσφατα μὲ τὸν Μακαριώτατον, μοῦ διαβεβαίωσε τὸ ἐνδίαφέρον του γιὰ τὸ ὅλο θέμα καὶ μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος θὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλία, ὅταν ἐρθῇ ἡ κατάλληλη ὥρα. Ἐχω τὴν ἐντύπωση πῶς ἐνῶ δὲν σεβασθούμε καὶ ἐμπιστευ-

Ἡ θεία Λειτουργία*

Τοῦ μακαριστοῦ **Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη**

ολογικὴ σημασία αὐτὴ ἡ ὀνομασία, ποὺ δίδει ὁ πιστὸς λαὸς στὸ ναό. Καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ εἰκονισμὸς πολὺ ἐπιτυχημένος καὶ ἁγιος, γιὰτὶ ἡ θεία Λειτουργία, ἀγάδις καὶ μεταμορφώνει τὸν εἰδικὸ χώρα, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μέσα στὸν ὁποῖο τελεῖται.

Ἐχομε τόνισαι καὶ ἄλλες φορές ὅτι, ἀν θέλουμε νὰ καταλάβουμε τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε καὶ νὰ συμμετάσχουμε ἰδίως σὲ μία θεία Λειτουργία.

γία. Ἐκεῖ πῶ καθαρά, πῶ φανερά βλέπουμε τὸ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ εἴμαστε μαζὶ ὅλοι κλήρος καὶ λαός, ἡ ἁγία Τράπεζα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ μαζί.

Ὁ χώρος, ὅπου μέσα σ' αὐτὸν τελεῖται τὸ θεῖο μυστήριον, εἶναι ὁ ἴδιος ἐκείνους, ποὺ ἐγένε ὁ Μυστικὸς Δείπνος στὸ ὑπερὸν τῆς Σιών, τότε ποῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἵδρυνε καὶ παρέδωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας Ἐυχαριστίας· ὅλη ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἐκεῖ. Ὁ Χριστὸς ἦμας μαζὶ μὲ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ὁ τόπος μαζὶ μὲ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ τελούμενα ἦταν ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ ναὸς εἶναι εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σῶμα τῆς. Ἡ Ἐκκλησία (τὸ σύνολον τῶν πιστευόντων μὲ τὸν Κύριον καὶ) καὶ ὁ ναὸς (τὸ κτήριον ποῦ βλέπουμε) μοιάζουν, λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος σὰν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σῶμα τῆς. Τὴν ψυχὴ δὲν τὴν βλέπουμε τὸ σῶμα ὅμως τὸ βλέπουμε καὶ λέμε «νὰ ὁ ἀνθρώπος», τὸ ἴδιο βλέπουμε τὸ ναὸ καὶ λέμε νὰ ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι μία θεία καὶ πνευματικὴ πραγματικότητα, ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ὕλικὸ κόσμον καὶ ἐκφράζεται μὲσω τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ μὲ ὁ, τί τελεῖται μέσα σ' αὐτὸν (ἡ θεία Λειτουργία, οἱ ἱερὲς ἀκολουθίες, τὰ ἅγια μυστήρια, ἡ λατρεία γενικῶς). «Διὰ τοῦ ναοῦ τὸ κόσμον ἔχουσας», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος.

Ἐπίσης ὁ ὀρθόδοξος ναὸς, ὅπως εἶναι στὸ σχέδιον τοῦ κτισμένου καὶ διακοσμημένου, δεῖχνει τὸν οὐρανὸ μαζὶ καὶ τὴν γῆ. Τὸ ἱερὸ βῆμα εἶναι εἰκόνα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ Ἁγία Τράπεζα εἶναι κήπος τοῦ ὑπερουρανίου θουαστηρίου, ὅπου δίδει λαίπτα ἱερουργεῖ ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Ἐχομε λοιπὸν τὸ ἐπίγειον θουαστήριο, ὅπου ἱερουργεῖ ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ ὁ ἱερὸς καὶ ἔχομε καὶ τὸ ἐπουρανίον θουαστήριο, ὅπου ἀδιδάλεπτα ἐντυγχάνει, λειτουργεῖ ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Θεανθρώπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Τὸ εἰκονοτόμο καὶ τίς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων καὶ μὲ τις τρεῖς πύλες δεῖχνει μυστρίστὰ τὰ μᾶτια τῶν πιστῶν καὶ θαυμάζει ἐνα τρόπο θάνατος, συνεχοῦς δαδαθὴ ἐπικοινωνίας τῆς γῆς μὲ τὸν Οὐρανὸ. Ἡ μεσαία πύλη εἶναι ἡ θέσις ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εὐλογεῖ καὶ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιον ὁ λειτουργὸς ἱερὸς, μὲ μορφὴ ἀνάμει σὲ τὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, στὴ σειρά τῶν Ἁγίων τοῦ Εἰκονοτομασίου. Ἐτοί πρέπει νὰ στέκεται καὶ εἶται πρέπει πράγματι νὰ εἶναι ὁ ἱερὸς τοῦ Ὑψίστου, μὲ μορφὴ μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Τελευταία ψηλὰ στὸ θόλο ἡ μορφὴ τοῦ Πανατοκράτορος Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος τῆς Δικαιοσύνης, Παντοκράτορ, ποὺ βλέπει κάτω πρὸς τὴν γῆ καὶ τὴν φωτίζει μεταδίδοντας σὲ ὅλη τὴν κτίσιν τὸ πνευματικὸ φῶς τῆς λειτουργικῆς συνεισδῶς. Ὁ Ὁρθόδοξος Ναὸς εἶναι μία ἀληθινὴ θεοφάνεια. Μέσα στὸν Ἰ. Ναὸ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μέσα στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, μέσα στὴν θεία Λειτουργία ὁ Θεός.

* *

Τὸ τέταρτον αἴτημα, ποὺ ἀναπέμψουμε ἀπόψε, τῆς μεγάλης συναπτής, ὁ διάκονος δέσεται γιὰ τὸν Ἅγιον Ναὸ, μέσα στὸν ὁποῖον τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία καὶ γιὰ

κείνους, ποὺ μὲ πίστιν, μὲ εὐλάβεια καὶ μὲ φόβον Θεοῦ μπαίνουν σ' αὐτόν. (Δὲν παρακαλεῖ μόνον γιὰ τὸν ἅγιον ναὸ, ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους ποὺ μὲ πίστιν, μὲ εὐλάβεια καὶ μὲ φόβον Θεοῦ μπαίνουν μέσα σ' αὐτόν).

Τί εἶναι ὁ ναὸς τὸ εἶπαμε καὶ πῶς πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ μπαίνουν στὸν ἱερὸ χώρα καὶ νὰ στέκωνται τὴν ὥρὰ τῆς θείας Λειτουργίας; τὸ λέγει ἡ δέση τοῦ διακόνου, μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου

Θεοῦ. Ἐτοί πρέπει νὰ μπαίνουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ. Στὴ διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ὡς τὸ τέλος πολλὰς φορές θ' ἀκούσουμε τὸν διάκονον νὰ προτρέπῃ τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν στάση τους καὶ γιὰ τὴν ψυχικὴ τους διάθεση, μὲ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν ἱεροτελεστία. Δὲν πρέπει βέβαια νὰ εἴμαστε πολὺ ἐυχαριστιόμενοι μὲ ὁ, τὴ συνήθως γίνεται μέσα στὸ ναὸ. Τί γίνεται δηλαδὴ; Καθυστοροῦμε νὰ πᾶμε τὸ πρῶτὸν τὴν Ἐκκλησία, μὲ φόβερῃ τραγωδία, θὰ ἔλεγε κανεῖς. Σφίγγεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ξεκινᾷ ἡ ἀκολουθία, κτυπεῖ ἡ πρώτη καμπάνα, προχωροῦμε στὸν ὄρθρον, οἱ ὑπερόχοι ἀνασπάζονται ὕμνοι καὶ οἱ ἄλλοι ὕμνοι, ἀν δὲν εἶναι Κυριακὴ, τῆς ἐξοχῆς δὲλα αὐτὰ χάνονται γιὰ τοὺς χριστιανούς. Καὶ τὸ ἐκθῶτον Εὐαγγέλιον πᾶσι καὶ αὐτοῖς. Προχωροῦμε καὶ στὶς καταβάσεις, στὴν «τμωτέρας», ἀκόμη νὰ φθάσων οἱ χριστιανοὶ! Προχωροῦμε στοὺς αἰῶνας καὶ κάποιες ψυχὲς ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζονται. Πᾶμε στὴ δοξολογία, τελειώσαν ὁ ὄρθρος ἔχουν κτυπήσῃ τρεῖς φορές ἡ καμπάνα καὶ ἀκόμα οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔχουν ἐμφανισθῇ. Τί φοβερὸ, ἀδελφοί μου! Τί εἶναι αὐτό; Τί μας ἔχει πάσει; Σὰν νὰ εἴμαστε παραλυμένοι κατὰ κάποιο τρόπο. Θέλεις τὴν τηλέστρον, θέλεις τὰ ξενύχτια, θέλεις δὲν ξέρω τί ἄλλα, οἱ χριστιανοὶ τὴν Κυριακὴν καὶ τὸν κοινωμὸν τὰ δυστυχῶς, ἀκόμαφορον.

Εἶδατε, ἀδελφοί μου καὶ στὸ Εὐαγγέλιον χῶρος προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις «γυναῖκα ἔγνων, ζεύγη βῶνν ἡγοράσα» καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς καὶ δὲν ἔρχονται στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ ὁ ἱερὸς συγγραφεύς, σύγχρονος ἱεράρχης, ἀλλὰ τὸ ἔχομε διαπιστώσει καὶ ὅλοι μας, ὅτι οἱ χριστιανοὶ μὲ βροδύνοντες πόλιν, καθυστοροῦν καὶ πρέπει τοὐλάχιστον «ὅσοι πιστοὶ» νὰ δίδουμε τὸ παρόν σὰν τῆς Μυροφόρας γυναίκας, ποὺ πῆγαν ὀρθρον βαθεῖος, στὸν τάφο τοῦ Κυρίου μας. Ἐτοί καὶ ἐμεῖς νὰ ετοιμάζουμε τις δουλειές, ὁ, τί ἔχομε, μὲ καθυστοροῦμε τὸ πρῶτὸ νὰ πηγαίνουμε, εἰ δυνατόν, νὰ συναγωνιζώμεθα καὶ τὸν ἱερέα. Μοῦ ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωσις ὅτι ψυχῆς, ποὺ εὐρίσκοντο πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, βρῆθῃσαν ἐγκαίρως, νωρίς στὴν Ἐκκλησία πρὶν ἀκόμα παῖ καὶ ὁ ἱερὺς ὦ ἀνοήσι τὴν Ἐκκλησία. Ἦταν ἐνός ἐλεγχος, μπορῶ νὰ πῶ, καὶ ἐνὰ θαῦμα, γιὰ αὐτὸ ἦταν μεγάλῃ ἀπόστασις, ποὺ διήνησαν οἱ εὐλαβεῖς αὐτὲς ψυχῆς. Δὲν εἶναι τόσο ὁ ἀποστάσεις, ἀλλὰ εἶναι πορὶ πάντων ἡ πνευματικὴ κατάρτασις, ὁ ἥλιος, ὁ θεὸς ἔρωτας, ἀν θέλατε, ποὺ δὲν μὲς κινεῖται, ὥστε νὰ μὴ χάσουμε τίποτε, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ποὺ γράμματα δὲν ἤξερε, ἀλλὰ ὅταν ἐπιγὰνε στὴν Ἐκκλησία, καὶ πῆγαν ἐγκαίρως, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφροντίζε νὰ μὴ χυθῇ οὐτε ἓνα ψυχολογικὸ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τράπεζα, ποὺ παρέθετε καὶ παραθετεῖ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ἐτοί λοιπὸν τὸ φαινόμενον, ποὺ παρουσιάζουν οἱ χριστιανοὶ μὲς σήμερα δὲν εἶναι ἐυχάριστον, δυστυχῶς. Καθυστοροῦμε νὰ πᾶμε τὸ πρῶτὸν τὴν Ἐκκλησίαν ἢ βιαζόμεστε

Η Αγία Γραφή επιτρέπει τὸν Ὁρκον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

οἶδεν) έγιναν «νεροκαυθαλιές»!
της αντιχριστιανικής κουλτούδας!

Οἱ συζητήσεις περὶ τοῦ ὅρκου χρονολογούνται ἐδῶ καὶ πολλές δεκαετίες, πολλοὶ δὲ Πνευματικοὶ δὲν δίστασαν κατὰ τὸ παρελθόν νὰ ἐπιβάλλουν μεγάλην πνευματικὰ ἐπιτήμια σὲ χριστιανοὺς γιὰ τὸ λόγο καὶ μόνο ὅτι παρεστῆσαν σὲ δικαστήρια, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν ὀρκίσθηκαν ἀληθῶς, ἐκλαμβάνοντες καὶ μὴν τὴν παρουσίᾳ τοῦ χριστιανιστοῦ σὸ δικαστήριο ὡς πνευματικὰ ἀξιόποινη πράξη, με ἀποτελέσματι νὰ συμβάλουν καὶ οἱ Πνευματικοὶ μὲ τὴν ἀδικία τους αὐτὴ στοῦ νὰ πληθυνθῇ ἡ ἀνομία στὴν πατρίδα μας καὶ νὰ γίνουν περισσότερο ἀδικτοί καὶ οἱ παντός εἰδους πονηρευόμενοι, ἀφοῦ πλὴον εἶχαν τὴν Βεβαίωτητά ὅτι οἱ χριστιανοὶ, ἐμποδοίχοντο ἀπὸ τὸν ὅρκο, δὲν θὰ διεδικόουναν τὸ δικαίό τους στὰ δικαστήρια.

Τὸ ἐντυπωσιακὸν εἶναι ὅτι τὴν ἀθεολόγητὴ νοοτροπίᾳ τους ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τοῦ ὅρκου σπρίχουν –ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ πολέμιοι τοῦ ὅρκου– στὴν Αγία Γραφή, ἐνῶ κάθε ἄλλο παρὰ αὐτὴ ἡ Αγία Γραφή υποστηρίζει.

Συγκεκριμένα, σπρίχονται ἀποκλειστικά σὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ παρatiθέντα στοῦ Κατὰ Ματθαῖον Ευαγγέλιον στοὺς στίχους 33 ἕως 37 τοῦ πέμπτου κεφαλαίου: «Πλὴν ἡκούσατε εἰ ἐρρήθι τοῖς ἀρχαίοις, οἱ ἐπορηκρίσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τούς ὅρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμῶσι ὡλως· ἢτε ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· ἢτε ἐν τῇ γῇ, εἰ ὑποπόδιόν ἐστὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ἢτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμῶσις, ὅτι οὐ δύνασαι, μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μελαινὰ ποιῆσαι. Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναι ναι, οὐ οὐ· δὲ δὲ περισὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὀπιοδότησε ἐκφράζει με ἐμφάνση ὅτι πρέπει νὰ προσέχη διαρκῶς ὁ ἀνθρώπου τὰ λόγια τοῦ στίς καθημερινὰς τοῦ συναλλαγῆς με τοὺς συνανθρώπους του καὶ νὰ μὴ λησιμῶναι τί ἐχει ἑλλήπι πνευματικὴ ὁραση, πράγμα ποῦ τὸν ἐμποδίζει νὰ διακρίνῃ με ἀπόλυτο τρόπο τὴν ἀλήθειᾳ ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Δὲν ἐξαντλεῖ, ὅμως, ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ ὀκλόκληρη τὴν Αγία Γραφή ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, διότι, τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ, δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀναφορὰ τῆς Αγίας Γραφῆς στὸ θέμα τοῦ ὅρκου, οὐτε περιεχεῖ τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὴν ἐρμηνεία καὶ τῆς προσεκτάσεως ποῦ θέλει ὁ Θεὸς νὰ δώσει στὸ μέγα αὐτὸ θέμα. Ἡ ἐρμηνεία κάθε φράσεως τῆς Αγίας Γραφῆς δίδεται με ὀλοκληρὴ τὴν Αγία Γραφή, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη καὶ οὐχ αὐτοτελὸς ἀπὸ τὴν ἰδίᾳ τῇ φράση, ἰδιαίτερως δὲ πιστοποιεῖται ὁ νόος τῆς Αγίας Γραφῆς με τίς Πράξεις, δηλαδὴ τὴν πρακτικὴν τὸν ἅγιον Ἀποστόλων καὶ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅπως αὐτὴ φθάνει εἰς μᾶς μέσα ἀπὸ «τὰ πᾶγχουσα στόματα τοῦ Λόγου».

Πρέπει νὰ εἰμαστε ποὺ προσεκτικοὶ στὴν ἐξέγνοιη συμπερασμάτων, ὅταν διαβάθωμε τὴν Αγία Γραφή, ἀλλῶς κινδυνεύουμε νὰ ἀπολυτοποιήσουμε μίᾳ φράση εἰς βάρος τοῦ νοήματος τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὅπως, παραδειγματος χάριν, ἐν ἀπολυτοποιήσουμε τὴν προτροπὴν τοῦ Χριστοῦ «μὴ κρίνετε, ἰνα μὴ κρίθητε» (Ματθ. 5,7) θὰ πρέπει νὰ ἀνεπερνοήσουμε μέσα μας τὴν λειτουργία τῆς «κρίσεως», ἡ ὁποία, ὅμως ἐν αὐτῷ στοιχείῳ τοῦ«κατ' εἰκόνα» ποῦ ἐλάβαι ἀπὸ τὸν Θεὸ. **Ἀνθρώπος χωρὶς «κρίση», εἶναι ἕως ἀνθρώπου ἄνους, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξχωρίσῃ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς συμβουλῆς τοῦ διαβόλου, ποῦ δὲν μπο-**

ρεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Τὸ ὠστό συμπερασμα ἀπὸ τὴν προτροπὴ αὐτὴν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζωμε πως εἶναι ἐπιπροτιμότερο νὰ μὴ ἐκφέρουμε κρίση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν χαρακτήρα καὶ τὴς προθέσεως τους, γιὰ τὴ κρίση τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων δὲν ἐχει βάρος, δὲν γίνεται με πνευματικὴ ὁραση ἀλλὰ εἶναι ἐπιφαινεακὴ καὶ ἐμπαιθῆς. Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς λέγοντας μεσφὶ τοῦ Ευαγγελιστοῦ Ἰωάννου σὸ κεφάλαιο 7, στ.24 «μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε». Συγχρόνως, μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Χριστὸς, ὅτι τὸν ἴδιο Ευαγγελιστὴ, σὲ ἄλλο σημεῖο, καὶ μίᾳ ἄλλῃ δασίᾳ τοῦ ρήματος «κρίνω», ποῦ σημαίνει «καταδικάζω»: «Ἐάν τις μὴ ἀκούσῃ τὸν ρημάτων καὶ μὴ πείσῃται, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἤλθον ἰνα κρίνω τὸν κόσμον ἀλλ' ἰνα ὥσω τὸν κόσμον» (12,47). Καὶ πάλι σὲ ἄλλο σημεῖο: «Υμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα. Καὶ ἐάν κρίνῃ δὲ ἐγώ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀλήθης ἐστίν» (8,15-16).

Αὐτὰ τὰ ἴδια κριτήρια πρέπει νὰ ἰσχύουν καὶ στὴν ἐρευνᾶ μας γιὰ τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, ἐνῶ θέλουμε νὰ ἀντλήσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου. Γιατὶ σαφῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Ευαγγελίου δὲν εἶναι ἡ κατάρχη τὸν ἐπιγόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀλλὰ ἡ κατάρχη τὸν αὐθαίρετων δοξασίων, με τῆς ὁποῖες οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν ἐπιφορτίσει καὶ οὐσιαστικὰ εἶχαν ὀλοώσῃ τὸ Θέλημα καὶ τὴν Ποιμαντικὴ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν κατάρχησε καμμίᾳ, ἈΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΜΜΙΑ ἀπὸ τίς προτάσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰτὸ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν μετατρέπεται, οὔτε τελειοποιεῖται καὶ πάλι περισσότερο δὲν καταργεῖται. Ἐξ ἄλλου αὐτὸ τὸ ἐδῆναι, γὰρ εἶναι ὅτι τὸν ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε ἐπ' αὐτοῦ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία: τὸν νόμιμον εἰς τὴν ἁβελόμην ἀποβλήσαν τὸν νῆμον ἢ τοὺς Προφῆτας· οὐκ ἄλλοι καταλύσαι ἄλλα πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17).

Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ συλλαβίσουμε τὴν Αγία Γραφή με τὴ βοήθεια τῶν ἁγίων μας, γιὰτὶ μόνο συλλαβίζόντάς τὴν μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε τὰ βιαστικὰ συμπεράσματα.

Κάνοντας ἐναρθὴ τοῦ ἁγιοσυλλαβισμού μας, κρίνουμε ἀπαράτην τὴ ἐπιστημονικὴ τὰ κίνητρα ὧν ἐκεῖνων ποῦ συνδυασμένα πολεμοῦν γιὰ τὴν κατάρχη τοῦ ὅρκου ἀπὸ τῆς δημόσια ζωῇ τοῦ τοῦου μας. Τὰ κίνητρα εἶναι προφανή: **Ὁ ἀποχριστιανισμὸς τῆς πατρίδος μας καὶ οὐχ, βεβαίως, ἡ περιφύρηση τοῦ κύρους τῆς Αγίας Γραφῆς, οὔτε τὸ ὄψιμο ἐνδιαφέρον ἀποχριστιανισμῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν περιφύρηση τῆς πνευματικῆς ἀκεραιότητος τῶν χριστιανῶν!** Εἶναι πασιφανὲς ὅτι ζητοῦν τὴν κατάρχη τοῦ ὅρκου, γιὰ νὰ ἐξελφίσθῃ κάθε ἀναφορὰ στὸν Θεὸ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδισθῇ κάθε ἀνάμειξη τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπομένως, δημιουργεῖ πολλὰ ἐρωτηματικά καὶ ἡ μέθοδος ποῦ χρησιμοποιοῦν κάποιοι ἄλλοι κληρικοὶ –μεγαλόσχημοι καὶ μικρόσχημοι– γιὰ νὰ καταδικάζουν τὸν ὅρκο, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχολῇ ὅτι, τελικὰ, συμπτᾶτον ἐπὶ τοῦ πρακτέου με τοὺς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἀπασχολοῦν τὰ ἀρνητικὰ Ποιμαντικὰ ἀποτελέσματα ποῦ θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν τυχὸν κατάρχη τοῦ Δημοσίου ὅρκου, γιὰτὶ ἔχουν στρέψῃ ἐξ ὀλοκληρῇ τὴν προσοχὴν τοὺς στὴν ἀσπληγίᾳ καὶ κωδικοποίησιν τῆς Θεολογίας καὶ οὐχ στὴν βιωματικὴ ἐφαρμογὴ τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλοῦμε

τὴν βεβαίωτητᾳ γιὰ τὴν ἀλήθειᾳ ἢ τὴν πλάνῃ τῶν ποτευμάτων μας. **Ἄν κάναμε τὸν κόπο νὰ ἐξετάσουμε τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῶν τάχα θεολογικῶν ἐπιγόνων μας, θὰ εἶχαμε διαπιστώσει ὅτι μεγάλὸ μέρος τῆς διαφθορᾶς τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων φέλλεται στὴς τάχα βαθυστόχστες καὶ τάχα Πατερικῆς θεολογικῆς μας θεωρίες καὶ ἀποψίεις!**

Ἄν κάναμε τὸν κόπο νὰ ἐξιολογήσουμε τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς Ποιμαντικῆς μας θὰ εἶχαμε διαπιστώσει ὅτι, με τὴν τακτικὴ ποῦ ἀκοκταῖ ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε». Συγχρόνως, μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Χριστὸς, ὅτι τὸν ἴδιο Ευαγγελιστὴ, σὲ ἄλλο σημεῖο, καὶ μίᾳ ἄλλῃ δασίᾳ τοῦ ρήματος «κρίνω», ποῦ σημαίνει «καταδικάζω»: «Ἐάν τις μὴ ἀκούσῃ τὸν ρημάτων καὶ μὴ πείσῃται, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἤλθον ἰνα κρίνω τὸν κόσμον ἀλλ' ἰνα ὥσω τὸν κόσμον» (12,47). Καὶ πάλι σὲ ἄλλο σημεῖο: «Υμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα. Καὶ ἐάν κρίνῃ δὲ ἐγώ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀλήθης ἐστίν» (8,15-16).

Αὐτὰ τὰ ἴδια κριτήρια πρέπει νὰ ἰσχύουν καὶ στὴν ἐρευνᾶ μας γιὰ τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, ἐνῶ θέλουμε νὰ ἀντλήσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου. Γιατὶ σαφῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Ευαγγελίου δὲν εἶναι ἡ κατάρχη τὸν ἐπιγόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀλλὰ ἡ κατάρχη τὸν αὐθαίρετων δοξασίων, με τῆς ὁποῖες οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν ἐπιφορτίσει καὶ οὐσιαστικὰ εἶχαν ὀλοώσῃ τὸ Θέλημα καὶ τὴν Ποιμαντικὴ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν κατάρχησε καμμίᾳ, ἈΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΜΜΙΑ ἀπὸ τίς προτάσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰτὸ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν μετατρέπεται, οὔτε τελειοποιεῖται καὶ πάλι περισσότερο δὲν καταργεῖται. Ἐξ ἄλλου αὐτὸ τὸ ἐδῆναι, γὰρ εἶναι ὅτι τὸν ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε ἐπ' αὐτοῦ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία: τὸν νόμιμον εἰς τὴν ἁβελόμην ἀποβλήσαν τὸν νῆμον ἢ τοὺς Προφῆτας· οὐκ ἄλλοι καταλύσαι ἄλλα πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17).

Αὐτὴ ἡ ὑπότιμη τῶν ποιμαντικῶν ἀποτελεσμάτων λειτουργήσε ἀρνητικὰ στοὺς μέχρι σήμερα συνηγούρους τῆς καταργήσεως τοῦ ὅρκου καὶ παρ' ὅτι εἶναι λόγιοι καὶ συγγραφεῖς θεολογικῶν πραγμάτων, ἀποφύχονταν συστημιακὰ, ὅταν διαπραγματεύονταί τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, νὰ κάνουν διάκριση μεταξὺ τοῦ ἐμφαρτοῦ ὅρκου, ποῦ δίδεται σὰν «ψωμιτύρι» στὴν καθημερινὴ συναλλαγὴ καὶ συναναστροφὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ ὅρκου ποῦ δίδεται ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἔτσι, χρησιμοποιοῦν πληθύν Πατερικῶν ὁδοφίων, ἰδίως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ποῦ ἀναφέρονται ἀποκλειστικὰ στοὺς ἐμφαρτοὺς ὅρκους, ποῦ ἀνταλλάσσουν καθημερινὰ μεταξὺ τους οἱ χριστιανοί, πράγμα τὸ ὁποῖο βεβαίως καὶ πρέπει νὰ καταδικάζουμε ὅλοι, διότι ἀποτελούσε καὶ ἀποτελεῖ μᾶστινα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κατάρα γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ συνειδήση τοῦ ἀνθρώπου. Τέτοιου εἰδους ὅρκοι δὲν ἔχουν καμμίᾳ θέση στὴ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ, διότι δὲν πρέπει νὰ ἐνδιφασθῇ τὸν ἀληθινὸ χριστιανὸ ποῖος θὰ τὸν πείσῃσι στὶς καθημερινὰς ἀνθρώπινες σχέσεις ἡ συναλλαγὴ τους, ἀφοῦ οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις δὲν δημιουργοῦνται με ὀρκωμοσίεις, ἀληθινῆς ἢ ψεύτικης, ἀλλὰ με ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἐνὸς στὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀκεραιότητα τοῦ ἄλλου. **Ἐς ἄλλοι, δὲν εἰμαστε ὑποχρεώμενοι νὰ ὑπολογίζουμε τὸ ἐάν καὶ κατὰ πόσον ὁ ποιοδοσῆτες μὲς πιστεύει ἡ μᾶς ἀμφισβητεῖ, γιὰτὸ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τὴν ἐπικοινωνίᾳ καὶ τῇ σχέσῃ μόνο με τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ ὀρκούνται σὸ «ναι ναι» καὶ σὸ «οὐ οὐ».**

Ἐάν, λοιπὸν, ἐξακολουθήσουμε νὰ συναγινώσκουμε στὶς παραθέσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀντιπαρθέτοντες καὶ κείμενα ποῦ δὲν ἀπαγορεύουν τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὸν εὐνοοῦν, ὅπως λόγου χάριν διαβάζουμε σὰτ Θεολογικᾷ Ἐπιτ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῖς «ὀρκῶς πιστώσις ἐμῆμος (=μὲ τὴ μετολδήθησι) Θεῷ· τούτου δὲ τῆρησις τῆς ευορκίας (= ὁ ἀλήθης ὀρκος)» καὶ οἱ τὴν Αγία Γραφή «οὐ τὸν ὅρκον καταλύει, ζητεῖ δὲ τ' ἀλήθη», τότε θὰ κάναμε παραλλήλως συζητήσεως χωρὶς νὰ ἀνγίξουμε τὴν οὐσία τοῦ θέματος ποῦ δὲν εἶναι γενικὰ ὁ ὀρκὸς ἀλλὰ ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἐάν, λοιπὸν, ἐξακολουθήσουμε νὰ συναγινώσκουμε στὶς παραθέσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀντιπαρθέτοντες καὶ κείμενα ποῦ δὲν ἀπαγορεύουν τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὸν εὐνοοῦν, ὅπως λόγου χάριν διαβάζουμε σὰτ Θεολογικᾷ Ἐπιτ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῖς «ὀρκῶς πιστώσις ἐμῆμος (=μὲ τὴ μετολδήθησι) Θεῷ· τούτου δὲ τῆρησις τῆς ευορκίας (= ὁ ἀλήθης ὀρκος)» καὶ οἱ τὴν Αγία Γραφή «οὐ τὸν ὅρκον καταλύει, ζητεῖ δὲ τ' ἀλήθη», τότε θὰ κάναμε παραλλήλως συζητήσεως χωρὶς νὰ ἀνγίξουμε τὴν οὐσία τοῦ θέματος ποῦ δὲν εἶναι γενικὰ ὁ ὀρκὸς ἀλλὰ ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἐάν, λοιπὸν, ἐξακολουθήσουμε νὰ συναγινώσκουμε στὶς παραθέσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀντιπαρθέτοντες καὶ κείμενα ποῦ δὲν ἀπαγορεύουν τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὸν εὐνοοῦν, ὅπως λόγου χάριν διαβάζουμε σὰτ Θεολογικᾷ Ἐπιτ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῖς «ὀρκῶς πιστώσις ἐμῆμος (=μὲ τὴ μετολδήθησι) Θεῷ· τούτου δὲ τῆρησις τῆς ευορκίας (= ὁ ἀλήθης ὀρκος)» καὶ οἱ τὴν Αγία Γραφή «οὐ τὸν ὅρκον καταλύει, ζητεῖ δὲ τ' ἀλήθη», τότε θὰ κάναμε παραλλήλως συζητήσεως χωρὶς νὰ ἀνγίξουμε τὴν οὐσία τοῦ θέματος ποῦ δὲν εἶναι γενικὰ ὁ ὀρκὸς ἀλλὰ ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἐάν, λοιπὸν, ἐξακολουθήσουμε νὰ συναγινώσκουμε στὶς παραθέσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀντιπαρθέτοντες καὶ κείμενα ποῦ δὲν ἀπαγορεύουν τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὸν εὐνοοῦν, ὅπως λόγου χάριν διαβάζουμε σὰτ Θεολογικᾷ Ἐπιτ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῖς «ὀρκῶς πιστώσις ἐμῆμος (=μὲ τὴ μετολδήθησι) Θεῷ· τούτου δὲ τῆρησις τῆς ευορκίας (= ὁ ἀλήθης ὀρκος)» καὶ οἱ τὴν Αγία Γραφή «οὐ τὸν ὅρκον καταλύει, ζητεῖ δὲ τ' ἀλήθη», τότε θὰ κάναμε παραλλήλως συζητήσεως χωρὶς νὰ ἀνγίξουμε τὴν οὐσία τοῦ θέματος ποῦ δὲν εἶναι γενικὰ ὁ ὀρκὸς ἀλλὰ ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἐάν, λοιπὸν, ἐξακολουθήσουμε νὰ συναγινώσκουμε στὶς παραθέσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀντιπαρθέτοντες καὶ κείμενα ποῦ δὲν ἀπαγορεύουν τὸν ὅρκο ἀλλὰ τὸν εὐνοοῦν, ὅπως λόγου χάριν διαβάζουμε σὰτ Θεολογικᾷ Ἐπιτ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τοῖς «ὀρκῶς πιστώσις ἐμῆμος (=μὲ τὴ μετολδήθησι) Θεῷ· τούτου δὲ τῆρησις τῆς ευορκίας (= ὁ ἀλήθης ὀρκος)» καὶ οἱ τὴν Αγία Γραφή «οὐ τὸν ὅρκον καταλύει, ζητεῖ δὲ τ' ἀλήθη», τότε θὰ κάναμε παραλλήλως συζητήσεως χωρὶς νὰ ἀνγίξουμε τὴν οὐσία τοῦ θέματος ποῦ δὲν εἶναι γενικὰ ὁ ὀρκὸς ἀλλὰ ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἄρα, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε μέσα σὸ πνεῦμα τῆς Αγίας Γραφῆς πρέπει νὰ περιορισθῶμε αὐστηρὰ στὸν ὀρκο ἐνώπιον τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν καὶ νὰ μὴ ἀναμενίζουμε στὴ συζήτηση μας τοὺς καθημερινούς ὀρκους μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ δίδονται «τῷ ποδῷ» ἢ «στὴν καρέκλᾳ», στὴν προσπαθειᾳ τῆς τὴν μεταξύ τους ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀξιοπιστίας τους.

Ὁ ὀρκὸς ἐνώπιον τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν ἐπεχεῖ ὁσὸν ὀμολογῶς πιστώσις. Διακηρύσσου ὁμολογῶν ἀνθρώπων –ποῦ ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν δέσμευσις με τὴν χριστιανικὴ πίστη– ὅτι ὁ ὀρκιζόμενος αὐτοσφαιμεῖται με μεγαλύτερους περιορισμούς ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ κρατικὴ νομοθεσία, δεδομένου ὅτι με τὴν ὀρκωμοσίᾳ αὐτὴ μαρτυρεῖ ὅτι δεσμευεῖται τὸν αὐτοῦ τοῦ –πέραν τῶν δεσμεύσεων τῶν νόμων τοῦ Κράτους– καὶ με τὴν πνευματικὴ δέσμευσιν τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

ἡ ὀμολογία πιστώσεως καὶ κατεκμηρίο ἀξιοπιστίας γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν γνωρίζουν προσωπικὰ τὸν ὀμολογῶντα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μίᾳ πνευματικῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ὀμολογούντος νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι, ὁρᾶτὸ μεν ὀμολογεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων, κατ' οὐσίαν ὅμως ὀμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖο τὸν βοηθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ μετὰ συνένας καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς «μόνην

Ὁρθόδοξος Τύπος

Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὴν καθολικὴν πίστιν καὶ τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ὁ σκοπὸς τ

Τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παιδείας ζητεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κύπρου

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνήλθεν ἐκτάκτως τὴν 11ην Φεβρουαρίου καὶ ἠσχολήθη μὲ τὰς ἐπερχομένας ἀλλαγὰς εἰς τὴν Κυπριακὴν Παιδείαν, τονίζουσα τὴν ἀνάγκη ἐπιστροφῆς εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐπίσης ἐτόνισε τὴν ἀνάγκη τῆς ἀναλλοιώτου Χριστιανικῆς καὶ Ἑλληνικᾶς ἀξίας. Εἰς ἀνακοίνωσιν τὴν ὁποῖαν ἐξέδωσεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μεταξὺ ἄλλων ἐπισημαίνονται τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε περισσότερο μὲ τὴ μελέτη τοῦ εἰδούς τῆς προσφερόμενης Παιδείας καὶ τὸν προσανατολισμὸ τῆς ἐν ὁσχείῃ μὲ τὸν χριστιανικὸ καὶ ἐλληνικὸ χαρακτήρα τῆς.

Τὴν παιδεία ἐξεσκέι, ὥπως εἶναι ἀντιλήπτου σὲ ὅλους, ὀλόκληρὴν ἡ κοινωνία μὲ τοὺς θεομοῦς, τὰ ἥθη, τὶς ὁργάνωσεις, τὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Καὶ φαίνεται ἔτσι ἡ ἀλληλεπίδραση παιδείας - κοινωνίας. Ἀνάλογα μὲ τὸ ποῖόν τῆς κοινωνίας θὰ ἐνισχυεταί ἡ θὰ ἀποδυναμώνεταται καὶ ἡ παιδεία. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει τὴ γνώμην ὅτι ἡ παιδεία πού προσφέρειται σήμερα ἀπὸ τὴν κοινωνία μας, λόγῳ τῶν ἀνεπιθύμητων καὶ ἐν πολλοῖς ἀντιθέτων ρευμάτων πού διατρέχουν τὴν τελευταία, δὲν εἶναι ἡ ἐπιθυμητή. Ἐχει ἀποδυναμωθεῖ. Τοῦτο ἐπιρρέασε ἀρνητικὰ καὶ τὴ σχολικὴν ἐκπαίδευσιν. Κι εἰναι ἀκριβὲς αὐτὴ ἡ παιδεία πού χρειάζεται σήμερα νὰ ἀποκατασταθεῖ καὶ νὰ ἀνανεωθεῖ, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐπιτελέσει τὸ σημαντικό ρόλο τῆς.

Ἡ σχέση παιδείας - κοινωνίας καὶ πολιτισμοῦ δὲν εἶναι, ὅμως, μονοσήμαντη. Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ ἐκφραση τοῦ πολιτισμοῦ μίας κοινωνίας. Κι ἀκόμα εἶναι τὸ μέσο γιὰ τὴ διαίωνα τῆς κοινωνίας. Εἶναι μὲ τὴν παιδεία πού ἡ κοινωνία θὰ μεταδώσῃ στὴ νέα γενιὰ τίς ἐθνικές, τίς θρησκευτικές καὶ τίς ἄλλες πολιτιστικὰς ἀξίες τῆς καὶ μ' αὐτὴ ἡ νέα γενιά θὰ βοηθηθεῖ νὰ ἐνταχθεῖ στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Γι' αὐτὸ καὶ τονίζεται ὁ ρόλος τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Μιλοῦμε σήμερα γιὰ πολιτιστικὴ ἀλλοτρίωση, πού θετεῖ σὲ ἄμεσο κίνδυνον τὴν πολιτιστικὴν μὲς ταυτότητα, γιὰτὶ στὸν πολιτισμὸ μας ἔχουν διεισδυθεῖ ἔξενες ἰδέες καὶ, ἔξω ἥθη. Τοῦτο ὀφείλεται καὶ στὴν ἀδυναμία τῆς παιδείας μας νὰ ἐκφράσῃ ὠσὸς τίς ἀξίες τῆς κοινωνίας μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς παρδόσης μας, καὶ νὰ τίς μεταφέρει ἀποτελεσματικὰ στὴ νέα γενιά. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διακυβεύεται, ὅμως, ἡ ἴδια ἡ ἐθνικὴ καὶ ὑπαρθεῖ. Οἱ χριστιανικὲς ἀξίες καὶ τὸ Ὁρθόδοξο πρότυπο ζωῆς, πού αποτελοῦν οἰκουγενικὰς ἀξίες, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὸν ἐνα ἐκ τῶν δύο βασικῶν πυλῶνων τῆς παιδείας μας καθὼς καὶ τῆς προσφερόμενης στὰ σχολεῖα ἐκπαίδευσής μας. Αὐτέες θὰ ὀδηγήσουν στὴν ἐπιτευξὴ τῆς ἁρμονικῆς συνυπαρξὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, τὸν συνάν-

Ἡ νέα σύνθεσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν 4ην Μαρτίου ἀνεκοίνωσε τὴν νέαν σύνθεσιν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ ἀνακοίνωσις:

«Γενομένης τῆς τακτικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, αὕτη ἀποτελέσθη διὰ τὸ ἐξῆμνηον 01.03.2015 – 31.08.2015, ὑπὸ τὴν προεδρίαν κ. Α. Θ. Παναγιώτητος, ἐκ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν:

Τὸ ΥΠΕΞ καταδικάζει τὴν ἀπαγωγὴν Ἀσυρρίων Χριστιανῶν

Οἱ Χριστιανοὶ εὐρίσκονται ἐν διαγμῷ εἰς τὴν Μ. Ἀνατολίην. Τὸ Ὑπουργεῖον Ἑξωτερικῶν, συμφώνως πρὸς τὸν ἱστότοπον «imerisia.gr» (26.2.15), καταδικάζει τὸ τραγικὸν γεγονός καὶ ἐπισημαίνει τὰ ἑξῆς:

«Σὲ καταδικεῖ τὴς ἀπαγωγῆς περισσότερων ἀπὸ 200 Ἀσσυρίων Χριστιανῶν, κυρίως γυναικῶν, παιδιῶν καὶ ἠλικιωμένων, ἀπὸ ὁμάδες τῆς τρομοκρατικῆς ὁργάνωσης «Ισλαμικὸ Χαλιφάτο», στὴν περιοχή Ἀl-Haka προεβή τὸ ἐλληνικὸ Ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν καὶ ζήτησε τὴν ἄμεση ἀπελευθερώσασιν τῶν.

Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἐκφράζει τὴν ἀλληλεγγύην τῆς στὸν λαὸ τῆς Συρίας, καθὼς καὶ ὧων ἐκείνων τῶν περιοχῶν πού δοκιμάζονται ἀπὸ τὸ παράλογο καὶ φανατικὸ καθεστὼς πού ἔχει ἐπιβάλλει τὸ «Ισλαμικὸ Κράτος», μὲ δολοφονίες, ἐκτελέσεις καὶ ἀπαγωγὰς πληθυσμῶν, μὲ μόνο κρι-

Ἀνεβλήθη ἡ δίκη τῆς ἱ.Μ. Βατοπαίδιου

Συμφώνως πρὸς τὸν ἱστότοπον «Ἀγιορείτικον Βῆμα» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2αν Μαρτίου:

«Ξεκίνησαν σήμερα ἀλλὰ διεκόπη γιὰ τίς 23 Μαρτίου -προκειμένου νὰ βρεθεῖ ἡ κατάλληλὴ αἰδουσα- ἡ δίκη σὲ πρῶτο βαθμὸ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀνταλλομένων ἀκινήτων τοῦ ἐλληνικοῦ Δημοσίου μὲ τὴ Μονὴ Βατοπαίδιου. Τὸ ἑλλη-

θρωπο καὶ τὴ φύση, πού ἀποτελοῦν κύριους στόχους μίας δημοκρατικῆς καὶ πανανθρώπινης παιδείας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πιστεύει ὅτι πρέπει ὅλοι νὰ ἐνδιαφερόμαστε καὶ γιὰ τὸν ἐλληνικὸ χαρακτήρα τῆς παιδείας μας, πού μὲ τίς ἀξίες πού καλλιέργησε καὶ ἀνάδειξε ἐγίνε ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ παγκόσμιου ὡγίους ἀνθρωπισμοῦ. Πολλὴ περισσότερον ὅμως ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Κύπρῳ πρέπει νὰ ἐγκύψουμε σ' αὐτὴ τὴ διάστασι τῆς παιδείας μὲ περισσὴ ἐπιμέλεια. Αὐτὴ εἶναι πού θὰ μεταδώσῃ στὴ νέα γενιά τὴ συντήρησι τῆς μνήμης τῆς κατεχόμενης γῆς μας, τὴν εὐαισθησία γιὰ ἀντίδραση σὲ κάθε νέα ἐπιβουλὴ καὶ τὴν ἀγωνιστικὴ διάθεσιν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Κι εἶναι ὅλα αὐτὰ ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴ συνέχισι τῆς ὑπαρξῆς μας στὴν πατρίδα μας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπισημαίνει καὶ τὴν ἀνάγκη ἐπιδείξεως μεγαλύτερου ἐνδιαφέροντος στὸν τομεὰ τῆς γλωσσικῆς κατάρτησις τῶν παιδιῶν μας καὶ καλεῖ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας νὰ αὐξήσει τίς ὥρες διδασκαλίας τῆς στὰ σχολεῖα μας, ἐξετάζοντας καὶ τὴ δυνατότητα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἡ γλώσσα εἶναι ἕνας βασικός τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκδηλώνεται ἀλλὰ καὶ βιώνεται ἡ ἐθνικὴ αὐτοσυνειδησι ἐνός λαοῦ. Ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα εἶναι ὁ ἀρραγὴς συνδετικὸς κρίκος τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας. Μίαι ἱστορία 35 σὲχονδρ αἰῶνων. Εἶναι ἡ ἴδια γλώσσα τοῦ «Αἰὲν ἀρίστεύεις» καὶ τοῦ «Βασιλεῦ οὐράνιε». καὶ τοῦ «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων... νῦν ὑπὲρ πάντων ἁγῶν» καὶ τοῦ «Ἀποσιεῶς τους, Πενταδόκταλέ μου», ἡ γλώσσα τοῦ Ὁμήρου, καὶ τοῦ Σοφοκλέ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ Ρῆγα Φεραίου καὶ τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίου.

Ὡς Ἐκκλησία ἔχομε καὶ ἕνα ἐπιπλέον λόγο νὰ καυχώμαστε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν μὲς γλώσσα. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ κατεγράφη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα. Κι ἀργότερα, ὅταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπρεπε νὰ ἐρμηνευθεῖ μὲ τὸν λόγο τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ὑπῆρχε στὴ σκηνὴ τῆς ἱστορίας ἄλλος φιλοσοφικὸς λόγος ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ καὶ σ' αὐτὸν ἐρμηνεύθηκε καὶ ἀναλύθηκε ἡ Καينὴ Διαθήκη. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἄρξες ἐπιτακτικὸ, ὅχι μόνον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, ἀλλὰ ὅλου τοῦ λαοῦ, νὰ προστατεύσουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν πού βασίζεται στὶς ἀναλ.ωίστες Χριστιανικὰς καὶ Ἑλληνικὰς ἀξίες.Παραλλήλως ζητεῖται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὥπως καλεῖται καὶ τοὺς προβληματισμοὺς καὶ τὴ λήψῃ ἀποφάσεων, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους θεσμικοὺς φορεῖς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Ἐκκλησίας προκειμένου νὰ μεταφέρονται καὶ οἱ θέσεις τῆς. Ἄς μὴ λημονεῖται ὅτι γιὰ αἰῶνες πολλοὺς ἡ Ἐκκλησία μόνη ἐκράτησε τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνη τῆς Παιδείας τοῦ τόπου».

Η ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Ὑπουργεῖον Παιδείας: Ἡ φορολόγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ ἱεροῦ κλήρου

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν σχετικῶς μὲ τὴν φορολόγησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἱεροῦ κλήρου:

«Σχετικὰ μὲ ἐρωτήσεις καὶ δημοσιεύματα ἀλλοδοπῶν μέσων ἐνημέρωσης πού ἀφοροῦν τὴν φορολόγησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν Κληρικῶν, καὶ ἀναδημοσιεύθη-καν στὸ ἐσωτερικόν, ὁ Γενικός Γραμματέας Ὁρθοκυεμάτων κ. Γ. Καλαντζῆς προέβη εἰς ἀκόλου-θες διευκρινίσεις γιὰ τὴν κατά-στασιν ὧς ἔχει σήμερα:

Α. Φορολόγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

1. Ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Δωδεκανήσου φορολογοῦνται γιὰ τὸ εἰσόδημα, πού τυχόν ἀπο-κτοῦν, σύμφωνα μὲ ὅσα προβλέ-πονται γιὰ ὅλα τὰ νομικὰ πρόσω-πα στὸν Κώδικα Φορολογίας Εἰσοδήματος (Νόμος 4173/2014).

2. Οἱ φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπο-λεων τῆς Δωδεκανήσου, δὲν ἔχουν καμία εἰδικὴ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν Φ.Π.Α. (Νόμος 2859/2000).

3. Οἱ φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπο-λεων τῆς Δωδεκανήσου πληρώ-νουν κύριο καὶ συμπληρωματικὸ ΕΝ.Φ.Ι.Α. γιὰ ὅλα τὰ ἀκίνητα τοὺς (Νόμος 4223/2013) συμπεριλαμ-

βανομένων χιλιάδων στρεμμά-των δασῶν καὶ δασκῶν ἐκτάσε-ων τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπι-τρεπτὴ ἡ ἀξιοποίησις τους. Ἀπαλ-λάσσονται ἀπὸ τὸν ΕΝ.Φ.Ι.Α. μό-νο οἱ λατρευτικὸι χώροι (Ναοὶ καὶ Μοναστήρια) καὶ οἱ κοινωφελεῖς χώροι (π.χ. γηροκομεῖα, αἰθούσες συσσιτίων), πού ἰδιοχρησιμο-ποιοῦν. Ἡ συγκεκριμένη ἀπαλλα-γὴ ἰσχύει γιὰ ὅλες τίς θρησκείας καὶ δόγματα (θρησκευτικὲς κοι-νότητες) τῆς χώρας, πού διαθέ-τουν νόμιμα ὕψισταμένους λα-τρευτικούς χώρους ἡ χώρους μὲ ἀντιστοιχὴ κοινωφελὴ χρήση, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς μὴ κερ-δοσκοπικοὺς φορεῖς στὴν Ἑλλά-δα γιὰ τὰ ἀκίνητα τοὺς πού ἐξυ-πηρετοῦν μορφωτικούς, εκπαι-δευτικούς, πολιτιστικούς, ἀθλη-τικούς, θρησκευτικούς, φιλαν-θρωπικούς καὶ κοινωφελεῖς σκο-πούς.

4. Σχετικὰ μὲ τίς ὑποχρεώσεις παρακατάστης καὶ ἀποδόσης φό-ρων, τελῶν καὶ κρατήσεων ἰσχύουν γιὰ τοὺς φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Δωδε-κανήσου, αὐτὰ ἀκριβῶς πού ἰσχύουν γιὰ τὰ νομικὰ πρόσωπα γενικά.

5. Ἡ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καὶ οἱ Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Δωδεκα-νήσου εἶναι νομικὰ πρόσωπα δη-μοσίου δικαίου μὲ θρησκευτικὴν χαρακτῆρα καὶ αὐτοχρηματοδο-τούμενα, ὁπλοδή ἡ λειτουργία τους, ἡ συντήρησι τῶν κτη-ριακῶν ὑποδομῶν τοὺς καὶ ἡ

εὐρύτατη κοινωφελὴς προσφορά τοὺς βασίζεται εἰς εἰσφορές, τίς δωρεὰς καὶ τὴν ἐθελοντικὴν ἐργα-σία τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, καθὼς καὶ στὴν ἀξιοποίησι τυχόν περιουσίας πού διαθέτουν.

Β. Μισθοδοσία τοῦ ἱεροῦ Κλήρου

Σχετικὰ μὲ τὴ μισθοδοσία τῶν Ὁρθόδοξων Κληρικῶν ἡ Γενικὴ Γραμματεία Ὁρθοκυεμάτων ἐξέ-δωσε στὶς 6/9/2012 δελτίο τύπου, στὸ ὁποῖο ἀναφέρονταν ἀναλυ-τικὰ οἱ ἀποδοχές τοῦ ἱεροῦ Κλή-ρου καὶ σημειωνόντα χαρακτηρισ-τικά: «Ο Ἱερὸς Κλήρος ὑπάγε-το στὸ ἐνιαεῖ μισθολόγιο χωρὶς ἑλπίδα γιὰ τὰ ἀκίνητα τοὺς πού ἐξυ-πηρετοῦν μορφωτικούς, εκπαι-δευτικούς, πολιτιστικούς, ἀθλη-τικούς, θρησκευτικούς, φιλαν-θρωπικούς καὶ κοινωφελεῖς σκο-πούς.

4. Σχετικὰ μὲ τίς ὑποχρεώσεις παρακατάστης καὶ ἀποδόσης φό-ρων, τελῶν καὶ κρατήσεων ἰσχύουν γιὰ τοὺς φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Δωδε-κανήσου, αὐτὰ ἀκριβῶς πού ἰσχύουν γιὰ τὰ νομικὰ πρόσωπα γενικά.

5. Ἡ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καὶ οἱ Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Δωδεκα-νήσου εἶναι νομικὰ πρόσωπα δη-μοσίου δικαίου μὲ θρησκευτικὴν χαρακτῆρα καὶ αὐτοχρηματοδο-τούμενα, ὁπλοδή ἡ λειτουργία τους, ἡ συντήρησι τῶν κτη-ριακῶν ὑποδομῶν τοὺς καὶ ἡ

εὐρύτατη κοινωφελὴς προσφορά τοὺς βασίζεται εἰς εἰσφορές, τίς δωρεὰς καὶ τὴν ἐθελοντικὴν ἐργα-σία τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, καθὼς καὶ στὴν ἀξιοποίησι τυχόν περιουσίας πού διαθέτουν.

Ἡ ἐκδὴλωση ἀνέεικε ὁ Σεβα-σμιώτατος Παιμονάρχης μὰς ὁ ὁποῖος καλωσόρισε τοὺς παρευρε-θέντες, εὐχαρίστησε τὸν κ. Δημη-τριχὸ γιὰ τὴν ἐν γένει συνεργασίαν πρὸς ὀφελος τοῦ λαοῦ, τόνισε τὴν ἀξία τῆς Ἱεραποστολῆς στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάσε μίαι συγ-κινητικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ὁποία φαι-νεται ἡ μεγάλὴ εὐλογία πού παίρ-νουν ὅλοι ὅσοι μὲ ὁποῖονδήποτε τρό-πο συνδράμουν τὴν Ἱεραποστολή.

Χαιρετισμὸ ἀπηύθυνε στὴ συνέ-χεια ὁ Δημάρχος Ἀμαρουσίου, ὁ ὁποῖος ἐπισχέθη ἱατρικὴ βοήθεια στὸ λαὸ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Θεοφι-λεστάτου καὶ ἀνεφέρθη στὸν στενοῦς δεσμοὺς μεταξὺ Ἐκκλη-σίας καὶ Δήμου.

Τὸ Γραφεῖο Νεότητος ἐτόιμασε καὶ παρουσιάσε ἕνα ὀπτικοακο-στικὸ ἀφῆρωμα γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή.

Ἦταν παρόντες ὁ Σεβασμιώτα-τος Παιμονάρχης μὰς κ. **Κύριλλος**, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μπουρουντί καὶ Ρουάντα κ. **Ἰννο-κέντιος**, ὁ Γενικός Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Πρωτ/ρος Χρῖστος Κυ-ριακοπούλος, ὁ ἱεροκήρυξ τῆς Μη-τροπόλεως Ἀρχιμ. Νικάνωρ Καρα-γιάννης, ὁ Δημάρχος Ἀμαρουσίου κ. Γεώργιος Πατούλης, Δημοτικὸς Σύμβουλοι καὶ πλήθος κόσμου.

Τὴν ἐκδήλωση ἀνέεικε ὁ Σεβα-σμιώτατος Παιμονάρχης μὰς ὁ ὁποῖος καλωσόρισε τοὺς παρευρε-θέντες, εὐχαρίστησε τὸν κ. Δημη-τριχὸ γιὰ τὴν ἐν γένει συνεργασίαν πρὸς ὀφελος τοῦ λαοῦ, τόνισε τὴν ἀξία τῆς Ἱεραποστολῆς στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάσε μίαι συγ-κινητικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ὁποία φαι-νεται ἡ μεγάλὴ εὐλογία πού παίρ-νουν ὅλοι ὅσοι μὲ ὁποῖονδήποτε τρό-πο συνδράμουν τὴν Ἱεραποστολή.

Χαιρετισμὸ ἀπηύθυνε στὴ συνέ-χεια ὁ Δημάρχος Ἀμαρουσίου, ὁ ὁποῖος ἐπισχέθη ἱατρικὴ βοήθεια στὸ λαὸ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Θεοφι-λεστάτου καὶ ἀνεφέρθη στὸν στενοῦς δεσμοὺς μεταξὺ Ἐκκλη-σίας καὶ Δήμου.

Τὸ Γραφεῖο Νεότητος ἐτόιμασε καὶ παρουσιάσε ἕνα ὀπτικοακο-στικὸ ἀφῆρωμα γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή.

Ἐκδήλωσις ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἑξωτερικὴν Ἱεραποστολήν

Τὴν 3ην Μαρτίου ἡ ἱ.Μ. Κηρι-σίας διοργάνωσεν ἐκδήλωσιν διὰ τὴν Ἑξωτερικὴν Ἱεραποστολήν. Τὸ ἀνακοινώδεν τῆς 1. Μητροπόλεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Στὸ **Κέντρο Τέχνης καὶ Πολιτι-σμοῦ** τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου πραγματοποιήθηκε ἐκδήλωση γιὰ τὴν **Ἑξωτερικὴ Ἱεραποστολή**, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἦταν παρόντες ὁ Σεβασμιώτα-τος Παιμονάρχης μὰς κ. **Κύριλλος**, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μπουρουντί καὶ Ρουάντα κ. **Ἰννο-κέντιος**, ὁ Γενικός Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Πρωτ/ρος Χρῖστος Κυ-ριακοπούλος, ὁ ἱεροκήρυξ τῆς Μη-τροπόλεως Ἀρχιμ. Νικάνωρ Καρα-γιάννης, ὁ Δημάρχος Ἀμαρουσίου κ. Γεώργιος Πατούλης, Δημοτικὸς Σύμβουλοι καὶ πλήθος κόσμου.

Τὴν ἐκδήλωση ἀνέεικε ὁ Σεβα-σμιώτατος Παιμονάρχης μὰς ὁ ὁποῖος καλωσόρισε τοὺς παρευρε-θέντες, εὐχαρίστησε τὸν κ. Δημη-τριχὸ γιὰ τὴν ἐν γένει συνεργασίαν πρὸς ὀφελος τοῦ λαοῦ, τόνισε τὴν ἀξία τῆς Ἱεραποστολῆς στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάσε μίαι συγ-κινητικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ὁποία φαι-νεται ἡ μεγάλὴ εὐλογία πού παίρ-νουν ὅλοι ὅσοι μὲ ὁποῖονδήποτε τρό-πο συνδράμουν τὴν Ἱεραποστολή.

Χαιρετισμὸ ἀπηύθυνε στὴ συνέ-χεια ὁ Δημάρχος Ἀμαρουσίου, ὁ ὁποῖος ἐπισχέθη ἱατρικὴ βοήθεια στὸ λαὸ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Θεοφι-λεστάτου καὶ ἀνεφέρθη στὸν στενοῦς δεσμοὺς μεταξὺ Ἐκκλη-σίας καὶ Δήμου.

Τὸ Γραφεῖο Νεότητος ἐτόιμασε καὶ παρουσιάσε ἕνα ὀπτικοακο-στικὸ ἀφῆρωμα γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή.

Ὁ Ἑλλην Ἐπίσκοπος πού ἔσωσεν ἑκατοντάδας οἰκογενεῖας μουσουλμάνων

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Ἀλέξιος ἔδωσε συνέντευξιν εἰς τὴν δημοσιογράφον *Μαριαν Παγκανίτη* διὰ τὰς τραγικὰς ἡμέρας τοῦ πολέ-μου τὸν παρελθόντος ἔδρουσι εἰς τὴν *Λοριδα* τῆς *Τζήης* (εἰς τὸν ἱστότοπον *newsbomb.gr*) ὅπου με-ταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται:

«Ἐδῶς ἔνα μάθημα ἀγάπης καὶ ἀνταπάνησις μέσα στὸν πόλε-μο. Δὲν ἐγκατέλειψεν τὸν τόπο πού εἶ γιὰ νὰ σωθεῖ, ἀλλὰ τάχτικη στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν χι-λιᾶδων ψυχῶν. Καὶ τὰ κατάφερε . Τὸ μοναστήρι πού ἔγινε σημεῖο ἀναφοράς γιὰ φιλανθρωπικὰς ὁργανώσεις, γιὰ γιατροὺς, νοσο-κόμες, ἀπλούς κατοίκους οἱ ὁποῖοι γνωρίζοντας ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε προσφέρει καταφύγιον στὸν κό-σμο, ἐπρέψαν νὰ τὸν βοηθήσουν.

Καὶ ὅσο οἱ βομβαρδισμοὶ μαί-νονταν στὴν περιοχή, τὰ τάνκς καὶ τεσάφικαν σπῖτια οἱ κάτοικοι ἐπε-

Κεντρικός εισηγητής ἦταν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μπουρουντί καὶ Ρουάντα κ. Ἰννοκέντιος. Παρουσίασε τῆς Ἱεραποστολικῆς προσπάθειες στὴν ἐπαρχία του, τίς τεράστιες δυσκολίες πού ἀντιμε-τωπίζει, εὐχαρίστησε ὅλους ὅσους βοηθοῦν στὴν προσπάθεια διάδο-σης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ζήτησε τίς προσεχέες ὧλων γιὰ τὴν εὐόδωσι τῆς προσπάθειας καὶ κα-τέληξε λέγοντας ὅτι ἡ ἀγάπη δέν περνά ποτε κρίση.

Ἀκολούθησαν δύο δεκάλεπτες εισηγήσεις συλλόγων φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς. α) ἀπὸ τοὺς **«ἀνδρώπιδες τῆς ἀγάπης»**, τὸ ἔργο τῶν ὁποίων παρουσιάσει ἡ Πρό-εδρος καὶ Γεωργία Χατζήβη, καὶ β) ἀπὸ τὴν **«συνδρομῇ»** στὴν ἐκπαί-δευσιν τῶν παιδιῶν τῆς Ἀφρικής, μὲ εισηγήτρια τὴν κα Εὐρήνη Πα-παχρήστῃ.

Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβα-σμιώτατος, ὁ ὁποῖος ἐπισχέθη νὰ ἐνισχύσῃ τὰ παῖδιά τῆς Επαρχίας τοῦ Θεοφιλεστάτου, μὲ τὴν απο-στολὴ γραφικῆς ὕλης.

Τὸ μεσημέρι ὁ Δημάρχος Ἀμα-ρουσίου, μὲ ἀφορμὴ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, παρέθεσε γεῦμα στοὺς Ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλη-σιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Ἀμαρουσίου».